

51.–52. ČÍSLO / IV. ROČNÍK

10,– Kč (12,– Sk)

22. a 29. PROSINCE 1996

**Redakce
týdeníku Světlo
přeje
svým čtenářům
a jejich rodinám
milostiplné
vánoční svátky,
radost a pokoj
od narozeného
Krista,
našeho Spasitele.**

*„V těchto dnech klečíme
před jesličkami. Naše
víra postavená na histo-
rických dokumentech
evangelií nám říká, že
v betlémských jeslích se
klaníme Věčnému Slovu,
které se stalo tělem,
Bohu, který se pro naši
spásu stal člověkem.“*

Jan Pavel II.

*Klanění Dítěti od
Mistra Frankeho
z englandfarského
oltáře (Hamburg
1424). Ilustrace
k článku na str. 4.*

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Sam 7,1–5.8b–12

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten.“

Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!“

Ale v oné noci ozvalo se Hospodino slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti nejvyšší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlel. Nebude se již děsit a lidé oddaní zločinu se neodvážívají ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útrob, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.“

2. čtení – Řím 16,25–27

Bratři! Bůh vás může utvrdit (abyste žili) podle evangelia, jak jsem vám to hlásal, a podle kázání o Ježíši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, ale dnes je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

Evangelium – Lk 1,26–38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu, a ta panna se jmenovala Maria.

(Pokračování na straně 4)

Myšlenka na neděli

MILOSTIPLNÁ

Zamyšlení nad úryvkem Lk 1,26–37

Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova

Více než kdy jindy očisti svou mysl a utiš své srdce. Po špičkách vstup do Mariina příbytku. Ten chudý domek v sobě přechovává největší poklad lidského rodu: prostinkou Pannu, ve které Bůh našel zalíbení. Na jejím souhlasu učinil závislou spásu veškerého světa. V žádném lidském domě či paláci se nerozhodovalo o významnějších věcech.

K dívce jménem Maria z Davidova rodu posílá Bůh svého nejpřednějšího velvyslance. Poslechni si přímo z jeho úst ten pozdrav plný obdivu a úcty: *Buď zdráva, milostiplná! Pán je s tebou!* Gabriel ví lépe než kdokoliv z lidí, co říká. Vyslovuje zde to, co mu uložil sám Bůh. Važ si těch slov, jež přicházejí z nebe, a kdykoliv je budeš opakovat, vzpomeň si na rozhodující chvíle, kdy je Maria plná úžasu poprvé uslyšela.

V jejích jasných očích se zračí plachý údiv. Nelekla se anděla, ale obsahu tohoto pozdravení: Necítí se být tím, čím ji anděl nazval. Zatímco naše sebehodnocení míří často tak nepřiměřeně vysoko, Maria se nepokládá za víc než za *nepatrnou služebnici*. I to je jeden z důvodů, proč právě ta, která to nejméně čeká, *nalezla milost u Boha*.

Chápeš, co se tu odehrává? Máš mimořádnou příležitost obdivovat vznešenost a krásu pokory. Bůh se pokořil před Pannou, která se před ním pokořila: vzájemná úcta, která se žije touto pokorou, je znamením i zdrojem nejhlubší a nejskutečnější lásky.

Vznešený Boží posel přednesl přání svého Pána a Stvořitele nebe i země a nyní čeká na odpověď jeho tvora, prosté a skryté Panny ze zapadlé galilejské obce. Bůh se tu zcela podrobuje nejprve vůli své Vyvolené, aby se pak mohl podrobit i těm zákonům, které sám vložil při stvoření do lidské přirozenosti.

Jak se to stane?

Mariin skromný dotaz není námitkou ani pochybností. Milostiplná již v něm vyjadřuje svůj souhlas bez ohledu na to, *kterak se to stane*. Chce jen blíže poznat zázračný způsob, jakým Bůh uskuteční svůj záměr.

Tu otázku jí vnukl Boží Duch i kvůli tobě. Andělovo vysvětlení ti poodhne závoj velikých a vznešených tajemství: slyšíš tu první dosud zcela netušenou zprávu o tajemném vnitřním živo-

tě trojjediného Boha, dovídáš se o nesmírném zázraku vtělení Božího Syna.

Andělova odpověď je nejen vysvětlením, ale také autentickou výzvou k dokonalé důvěře v dobrotivého a všemocného Boha. Nauč se od Panny a Matky dívat se s důvěrou za hranice lidských měřítek a ustálených předstáv. Přijmi za svou tu útěchuplnou skutečnost, že *u Boha není nic nemožného*. On ukazuje moc své lásky a sílu svého odvčného plánu nejraději v podmínkách, které překračují všechno naše očekávání i naše zkušenosti. Jak vidíš, když Bůh tomu chce, může se stát proti vší lidské logice matkou jak stará *neploďná žena*, tak mladičká Panna, která *nepoznává muže*.

Maria nemá žádné další otázky a může vyslovit to, co od počátku cítí ve svém srdci: *Staň se!*

V tomto klíčovém okamžiku lidských dějin se v nejuchvatnějším a nejušlechtlejším svazku Duch Boží zasnoubí s nejpřednější z lidských dcer: Ona se celá odevzdala Bohu a Bůh se zcela odevzdává jí. Tajemstvím života, které Bůh vložil do lidského rodu, nyní sám projde, aby mu vrátil zpět ztracený život. V panenském lůně dívky z Nazareta začne klíčit lidství Syna člověka. Pokorná a věrná láska mu v čisté Panně uchystala bezpečný příbytek, aby se Všemohoucí stal v jejím lůně i v její náručí bezmocným dítětem a zůstal odkázán na její láskyplnou péči. Vidíš, jak *veliké věci může činit ten, který je mocný*⁽¹⁾, když potká pokornou duši, která se zcela a bezvýhradně zasvětila a odevzdala jeho vůli.

Nepřeslechni však, jak Maria svůj souhlas zdůvodňuje: nepřijímá nabízené poslání proto, že se jí líbí, není tu ani náznak, že by si od takového jedinečného postavení sama pro sebe něco slibovala nebo nárokovala. Neptá se ani, jak bude moci překonat nemalé obtíže, které jsou už teď zřejmé a které může předpokládat a očekávat. Bůh zcela důvěřuje jí a ona zcela důvěřuje Bohu. Vykročila na dalekou a tajuplnou cestu s jedinou jistotou: **Tak to chce Bůh**. Oba partneři tohoto nejuzásnějšího svazku se mohou na sebe dokonale spolehnout: Maria na Boha a Bůh na Marii. Vůle *služebnice Páně* s vůlí Boží splývá v dokonalou jednotu. Svým *Ať se stane* uzavřela smlouvu s Hospodinem a otevřela bránu k dovršení dějin spásy. I ty jsi jedna z těch, na které myslí Pán, když sestupuje z nebe do panenského lůna, a ukazuje ti, komu můžeš důvěřovat.

Jedinému moudrému Bohu buď sláva na věky věků⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾Lk 1,49; ⁽²⁾viz 2. čtení Řím 16,27.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 9,1–3.5–6

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vychází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jáás o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jařmo, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce, (bude vládnout) na Davidově trůně a v jeho království, on je upevní a utvrdí právem a spravedlností od tohoto času až navěky! To způsobí horlivost Hospodina zástupů.

2. čtení – Tit 2,11–14

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

Evangelium – Lk 2,1–14

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města.

Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu.

Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plénky a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo.

V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl

(Pokračování na straně 5)

Myšlenka sváteční

CENA ZA RADOST

Zamyšlení nad úryvkem Lk 2,1–20

Dnes se vám narodil Spasitel

Možná se ti zdá, že Lukášovu zprávu o narození Ježíše Krista už znáš do nejmenších podrobností. Zkus jí tentokrát nejen naslouchat nebo si ji číst, ale prožít spolu s Marií a Josefem, a podívat se zblízka, co se děje o vánoční noci. Useber se a pojď.

Svatá dvojice musela ujít přes hory a doly více než 100 km. Po dlouhé a namáhavé cestě by si nastávající matka zasloužila trochu pohodlí k odpočinku, ale nikde pro ni není místa. Znaky vysokého stupně těhotenství neprobudily u betlémských soucit a ochotu k pomoci, ale naopak snahu vyhnout se co nejrychleji situaci, která by vyžadovala vyjít vstříc, posloužit, omezit se, dát něco ze svého pohodlí a času. Můžeš pochopit a procítit, jak je Josefovi, když se mu nedaří najít pro Marii nic příhodného? A ona chodí trpělivě bez výčitek s ním, až stanuli u této skalní stáje, která je v pokročilé době poslední možnou šancí. Rozhlédni se po jeskyni a uvažuj, jak proměnit tuto stáj na lidský příbytek, na místo narození nového života. Až ti bude někdy zatěžko spokojit se s málem, ypřipomeň si živě tuto situaci.

Holá skutečnost je tedy víc než drsná a je na hony vzdálená idylickému folklóru, který nám představují naše betlémy. To nejlepší, co může být nabídnuto v městě Davidově Stvořiteli vesmíru jako porodní sál, je pouhá díra vybavená tmou, chladem, špínou a zápachem. Ve skutečnosti je kontrast mezi světem, odkud Pán přichází, a světem, do kterého vstupuje, ještě mnohem větší. Tato zoufalá ubohost hmotného prostředí je přiléhavým symbolem duševní a mravní bída, která má být životem, smrtí a zmrtvýchvstáním božského Dítěte proměněna na Boží království.

Maria vstupuje do chladné tmy vedena světlem víry a teplem svého srdce. Nepodobá se tato hodina příchodu oné budoucí poslední hodině úplné opuštěnosti? Ale Maria věří proti vši naději, protože již před devíti měsíci uvěřila. Alžběta ji právě za tuto víru prorocky blahoslavila. Svízelná situace, ve které se nachází, není pro ni zkouškou její víry. Maria se nikdy neohlíží na

zpět: její víra je naopak silou i světlem a uschopňuje ji, aby naplnila své poslání i v těchto člověku tak nepochopitelně nepříznivých podmínkách.

A tak právě tady porodila bez cizí pomoci, daleko od lidských příbytků i od lidských očí. Má nyní před sebou plod svého života, Syna věčného Otce a Spasitele lidského pokolení, který se bezmocným pláčem dovolává péče a pomoci. Matka ošetřuje své Dítě, tvor se klaní svému Stvořiteli, člověk děkuje za dar vykoupení. Jsi svědkem první adorace před Nejsvětějším. Poklekní s úctou a nedívej se ani, kam klekáš. Klaněj se, děkuj a pros.

A přece se Marii dostalo zvláštního znamení: hlásí se překvapivá návštěva. Několik nuzných pastýřů přichází jako vyslanci nebe tlumočit rodiče od andělů pozdrav a blahopřání.

Ti nevzdělaní prostí pastýři poznali zcela jasně, že ústy anděla k nim promluvil sám Pán. Protože uvěřili, *spěchali* a skutečně našli to místo podle bezpečného znamení: je tu *Dítě v plenách položené do korytka*, ze kterého se jindy krmí dobytek. Tady už nejsou žádná jiná mimořádná znamení. Spasitel, *Bůh s námi*, se rozezná podle příznaků krajní chudoby. Ale právě pastýřům je to tu blízko. Je to jejich prostředím se známou výbavou, možná že některé z nich také přinutila nouze poradit si s podobnými okolnostmi. Proto si Pán jako první hosty pozval právě tuto společnost prostáček, nevadí mu jejich špinavý šat a nemyté ruce ani jejich pach. Jsou sice na nejnižším stupni společenského žebříčku, ale ten se neshoduje s Božím pořadím. Už dnes se uskutečňuje slovo, které ten Novorozený jednou pronesl: *Poslední budu prvními a první posledními*. A tak jsou rádi, že tu mohou vstoupit tak, jak jsou, nikdo je tu neodstrkuje, nevykazuje, nikomu nevadí svým vzhledem a svou neohrabaností. Nejsou snad nejlepším příkladem pro všechny lidi, jak uvěřit a s prostotou srdce spěšně hledat a nalézat Vykupitele? Židovští předáci by sem snad ani nevstoupili, protože by se báli, že by se poskvili, zatímco pastýři, kteří uvěřili zjevení, odcházejí očištěni a s radostí v srdci *oslavují a chválí Boha za všechno, co slyšeli a viděli*.

I ty jsi viděl a slyšel. Žádná bída není tak velká, aby do ní Pán nesestoupil v očekávání, že uvěříš a přijdeš, aby tě mohl naplnit radostí. Jdi s pastýři a vyprávěj, aby všichni žasli. *Uchovej to všechno dobře ve své mysli a nepřestávej o tom rozvažovat.*

Bratr Amadeus

Země se otevřela

Zeptali se mě, kterou figurku z betléma mám nejraději. Udělat o tom meditaci je stejně těžké jako krásné. Ale já se přiznám, že v mém srdci dávám před betlémem přednost jednomu vánočnímu obrazu. Je to Klanění Dítěti od Mistra Frankeho z englandfarského oltáře (Hamburg 1424).

Tento můj oblíbený obraz se liší podstatně od mnohých jiných. Není tu vidět stáj, Dítě neleží v jeslích. Ale teologický smysl tohoto obrazu je velmi hluboký a výmluvný zároveň.

Tady se prostě otevřela země. Spasitel leží nově narozený nahý na zemi. Z ohnivě rudého nebe září hvězdy a na modravém obláčku se objevuje nevýslovně dobrotivá tvář věčného Otce.

Z jeho úst tryská svazek paprsků, které pak z Dítěte září na všechny strany.

Z tohoto zobrazení hovoří celé vánoční poselství. *Země se otevřela a vypučela Spasitele* (Iz 48,5). Nenapodobitelně vypovídá paprsek vycházející z úst věčného Otce: *Bůh z Boha, světlo ze světla... a Slovo se stalo tělem.* A je zcela pochopitelné, že Josef, ten milý a dobrý pěstoun, tu není. On není otcem, protože *Dítě je Synem Nejvyššího.*

Ale nyní k mé nejoblíbenější postavě: je to Maria, Matka Ježíšova. V dlouhém zářícím šatu klečí před Dítětem, bílé ruce vysoko zdvižené a její zrak se s nevýslovnou láskou dívá na Dítě. Tři malí andělci se pokoušejí chránit ji pláštěm před chladem. Z nápisu jsou zřejmá slova její modlitby: *Pán můj a Bůh můj.* Postava Panny Marie na tomto obrazu hovoří sama za sebe: ona je Pannou, Snoubenkou a Matkou, ale především se zde klaní. Ona nám darovala Krista. Sv. Tomáš to vyjadřuje nenapodobitelným způsobem: *Nám daný, nám narozený z Panny přechisté.*

To, čemu se od božské Matky můžeme nejvíce učit, je její klanění. Ona je první, která se svému Synu, v němž vidí Božího Syna, vroucně klaní. Klečí před svým Dítětem.

Později přijdou pastýři a budou se klanět Spasiteli, kterého jim anděl zvěstoval. A krátce na to padnou před ním i Tři králové a budou mu vdávat poctu.

Panna Maria nás učí klanění. Milý čtenáři, je kolem mnoho krásných jesliček. Jedny stojí v mém pokoji a mám je tam od prvního roku svého kněžství. Jsou tam jen tři figurky, svatý Josef je zde také. Tu stáj vyrobily děti z dětského domova. Ale když jesličky vyvolávají jen pohnutí, jsou ve skutečnosti jen folklórem.

My musíme pokleknout a klanět se. Dělá mi to starost, že se stále méně klečí, jak při nejsvětější oběti, tak při adoraci.

Věřte mi, že vnější držení těla není pro vnitřní víru nepodstatné a irelevantní. Mnozí si tak ztěžují svou víru. Blaise Pascal,

slavný francouzský filozof a matematik, který v noci 23. listopadu 1654 poznal skutečnost živého Boha, řekl stručně: **Klekněte si a budete věřit!**

Maria, moje zamilovaná postava z betléma. Ale teď tě musím, božské Jezulátko, poprosit o prominutí, že dávám tvé Matce přednost před tebou. Ale ty se směješ. „Kdo miluje skutečně moji Matku, ten miluje také mne. A všechny, kteří uctívají moji Matku, přivádí ona bezprostředně ke mně.“

Ano, poznal jsem to od dětství: s láskou k tvojí Matce roste moje láska k Tobě. A tak i letos budu klečet u jesliček a zpívat s přáteli slova písně:

*Vyrostla růže z kořene,
o které prorok zpívá...
Maria je tou přechistou,
co Růžičku nám dává...*

Liturgická čtení – pokračování ze str. 2

Anděl k ní věšel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Posvátná noc

*Stopy ve sněhu
pastýři
světlo a zvony
– z dálky.*

*Posvátná noc
klečící pod klenbou hvězd
a malé děťátko
– objímající vesmír.*

*Láska vtělená
do všemohoucí bezmoci,
ty ticho plné blízkosti
– lidem tak vzdáleným.*

*Ty noci úžasu a chvály
a stébel slam
– posvěcených
dotekem věčnosti.*

*Vtělená láska
nalezená pastýři
– jež prvními jsou
z posledních.*

*Vzhlížíme vzhůru
skloněni
– v posvátné noci.*

*Neznámo kde,
cítím, jsem doma.
Bohatý láskou
již v odevzdání přijímám
– poslední z posledních...*

Jubileum roku 2000 má být velikou modlitbou chvály a díkůvzdání

Je rovněž správné, aby církev, zatímco se druhé tisíciletí chýlí ke konci, s jasnějším vědomím vzala na sebe hřích svých synů ve vzpomínce na všechny situace v průběhu dějin, kdy se vzdálili od ducha Krista a jeho evangelia, a namísto svědectví života, inspirovaného hodnotami víry, poskytovali světu podívanou na způsoby myšlení a jednání, které byly skutečnými formami protisvědectví a pohoršení.

I když je církev pro své spojení s Kristem svatá, nikdy nepřestává konat pokání: *před Bohem a před lidmi vždy uznává za vlastní své hříšné syny.* Věřoučnou konstituace Lumen gentium o tom říká: „V církvi však jsou i hříšníci, je zároveň svatá i stále potřebuje očistování a jde trvalou cestou pokání a obnovy.“¹⁶

Bude třeba, aby Svatá brána jubilejního roku 2000 byla symbolicky větší než ty dřívější, neboť lidstvo, které dojde k jejímu prahu, nezanechá za zády jen století, ale celé tisíciletí. Je dobré, aby církev vykročila na tuto cestu s jasným vědomím všeho toho, co prožila v průběhu posledních deseti staletí. Nemůže překročit práh nového tisíciletí, aniž by zároveň nepobízela své syny, aby se v pokání očistili ode všech omylů, nevěrnosti, nedůslednosti a zpozdilosti. Uznat poklesky minulosti je aktem věrnosti a odvahy, který nám pomáhá, abychom posilili svou víru, a činí nás bdělými a schopnými čelit pokoušením a obtížím dneška.

Mezi hříchy, které vyžadují větší úsilí v pokání a obrácení, patří zcela určitě ty, jež *uškodí-*

ly jednotě, kterou Bůh chtěl mít ve svém lidu. V průběhu tohoto tisíciletí, které se již chýlí ke konci, docházelo v církevním společenství mnohem více než v prvním tisíciletí, „leckdy ne bez viny lidí z obou stran“,¹⁷ k bolestným rozkolům, které otevřeně protřečeli Kristově vůli a jsou pohoršením světu.¹⁸ Takové hříchy minulosti nám stále ještě bohužel dávají pocítit svou tíhu a přetrvávají jako mnohá pokušení dodneška. Je nutné je napravit a prosit přitom usilovně Krista o odpuštění.

V tomto posledním úseku tisíciletí se musí církev s ještě vroucnější modlitbou obrátit k Duchu svatému a vyprošovat si od něj milost *jednoty křesťanů.* Toto je klíčový problém pro evangelijní svědectví ve světě. Zvláště po 2. vatikánském koncilu se uskutečnilo s velkorysostí a vším úsilím mnoho ekumenických iniciativ: je možno říci, že veškerá aktivita místních církví i Apoštolského stolce nabyla ekumenického nádechu. *Papežská rada pro podporu sjednocení křesťanů* se stala jedním z hlavních hybných center procesu směřujícího k plné jednotě.

Nicméně jsme si všichni vědomi, že uskutečnění tohoto zámeru nemůže být jen plodem lidských sil, jakkoli jsou nezbytné. *Jednota je totiž darem Ducha svatého.* Od nás se žádá, abychom přijímali tento dar bez váhání, povrchnosti a zamlčování ve svědectví pravdě a abychom šlechetně učinili skutkem pokyny, dané koncilem a následnými dokumenty Svatého stolce, jež se těší velké vážnosti u mnohých z křesťanů, kteří nejsou v plném společenství s katolickou církví.

To je jeden z úkolů křesťanů, kráčeících vstříc roku 2000. Blížkost konce druhého tisíciletí vybízí všechny ke *zpytování svědomí* a k vhodným ekumenickým iniciativám, aby tak mohli k velkému jubileu přistoupit ne-li již jako úplně sjednoceni, *pak alespoň jako mnohem bližší překonání rozdělení druhého tisíciletí.* To vyžaduje – a každý to vidí – mimořádné úsilí. Je třeba pokračovat ve věroučném dialogu a zvláště je třeba více usilovat o *ekumenickou modlitbu.* Ta po koncilu doznala velkého rozšíření, ale musí se šířit ještě víc a zahrnovat stále více křesťanů v souladu s velkou Kristovou modlitbou před jeho utrpením: „Otče... ať všichni jsou jedno“ (Jan 17, 21).

Další bolestnou kapitolu, k níž se synové církve nemohou vrátit jinak než s duchem otevřeným pro pokání, představuje tichý souhlas, projevovaný zvláště v některých staletích, s *metodami intolerance a dokonce násilí* ve službě pravdě.

...je také naléhavě třeba, aby se při příležitosti velkého jubilea objasnila a prohloubila pravda o Kristu, který je jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi a jediným Vykupitelem světa, jehož je třeba dobře odlišovat od zakladatelů jiných náboženství, v nichž lze ovšem najít prvky pravdy, jichž si církev s upřímnou úctou cení, protože v nich vidí odraz „Pravdy, která osvěcuje všechny lidi“.
V roce 2000 musí zaznít s novou silou slovo pravdy: „Ecce natus est nobis Salvator mundi“ (Hle, narodil se nám Spasitel).

(Tertio millennio adveniente, 38)

Je pravdou, že správný historický úsudek se neobejde bez pečlivého uvážení dobových kulturních podmínek, pod jejichž vlivem se mnozí mohli v dobré víře domnívat, že autentické vydávání svědectví pravdě znamená potlačovat nebo alespoň vylučovat názor druhého. Nejruznější důvody často spoluvytvářely předpoklady intolerance a živily atmosféru vášni, z níž se dokázali vytrhnout jen lidé velkého ducha, opravdu svobodní a plní Boha. Ale ani uvážení polehčujících okolností nezbavuje církev povinnosti velmi želeť slabosti tolika svých synů, kteří pokřivili její tvář a dokonce zabránili tomu, aby plně nahlížela obraz svého ukřižovaného Pána, nepřekonatelného příkladu trpělivé lásky a pokorné mírnosti. Z těchto bolestných rysů minulosti vyplývá pro budoucnost poučení, které musí vést každého křesťana k tomu, aby se pevně držel zlatého pravidla daného koncilem: „Pravda nevznáší svůj nárok jinak než silou pravdy samé, která proniká do lidské mysli jemně a zároveň mocně“.¹⁹

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích“. A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha:

„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení.“

Vážné zpytování svědomí doporučovala většina kardinálů a biskupů zvláště ve vztahu k církvi naší doby. Je třeba, aby se křesťané na prahu nového tisíciletí pokorně postavili před Pána a ptali se *sami sebe na svou spoluzodpovědnost ve vztahu ke zlu naší doby*. Současná epocha totiž kromě mnoha světél vykazuje i nemálo stínů.

Jak bychom mohli například přejít mlčením *náboženskou lhostejnost*, která vede mnoho dnešních lidí k tomu, že žijí, jako by Bůh vůbec nebyl, anebo se spokojují s jakousi náboženskou vlažností, která není schopna se poměřit s problémem pravdy a povinností uvést s ní v soulad svůj život? Sem také patří velmi rozšířená ztráta vyššího smyslu lidského života a zmatek v oblasti mravního života, dokonce v základních hodnotách úcty k životu a rodině. Ověření pravého stavu věcí se ukládá i synům církve: nakolik se sami dávají ovládnout světským duchem a etickým relativismem? Jak velký podíl musí přiznat tvář v tvář bezbožnosti, která se stále více šíří, protože neukázali pravou Boží tvář také pro „nedostatky ve svém náboženském, mravním a sociálním životě.“²⁰

Nelze rovněž popřít, že duchovní život mnoha křesťanů prochází *momentem nejistoty*, který zahrnuje nejen morální život, ale i modlitbu a samotnou *teologální integritu víry*. Naše víra, vystavovaná často zkoušce již životními podmínkami naší doby, je mnohdy matena falešnými teologickými domněnkami, které se šíří díky krizi poslušnosti vůči učitelskému úřadu církve.

A pokud jde o svědectví církve v naší době, jak bychom nepocítili bolest nad *nedostatkem schopnosti správně rozlišovat*, který se mnohdy stává dokonce tichou spoluvinou mnoha

křesťanů tvář v tvář porušování základních lidských práv totalitními režimy? Není snad třeba mezi stíny dneška zmínit s lítostí spoluzodpovědnost mnoha křesťanů *za vážné formy sociálního bezpráví a diskriminace*? Musíme se ptát kolik z nich zná a patřičně naplňuje zásady sociálního učení církve.

Zpytování svědomí nemůže ponechat stranou ani otázku *přijetí koncilu*, tohoto velikého daru Ducha svatého církvi na konci druhého tisíciletí. V jaké míře se Boží slovo stalo plněji duší teologie a inspirátorem vši křesťanské existence, jak to požadovala věroučná konstituce *Dei verbum*? Je liturgie prožívána jako „pramen a vrchol“ církevního života podle nauky koncilní konstituce *Sacrosanctum Concilium*? Upevňuje se ve všeobecné církvi i v místních církvích ekleziologie společenství věroučné konstituce *Lumen gentium* tím, že se dává prostor charizmatům, službě a různým formám účasti Božího lidu, aniž by se přitom otvíraly dveře populismu a sociologismu, které neodrážejí katolický náhled církve a autentického ducha 2. vatikánského koncilu? Zvláště závažná otázka se musí týkat také stylu vztahů církve a světa. Koncilní pokyny, obsažené v pastorální konstituci *Gaudium et spes* i v dalších dokumentech, o otevřeném, vzájemně se respektujícím a srdečném dialogu, který se ovšem musí vyznačovat pozorným rozlišováním a odvážným vydáváním svědectví pravdě, jsou stále platné a vybízejí nás k další práci.

Církev prvního tisíciletí se zrodila z krve mučedníků: „Sanguis martyrum – semen christianorum“.²¹ Události, k nimž došlo za Konstantinovy doby, by byly stěží mohly přinést církvi pokrok, který se projevil během prvního tisíciletí, kdyby nebylo *setby mučedníků a pokladu svatosti, jež zformovaly první křes-*

ťanské generace. Ke konci druhého tisíciletí se *církev opět stala církví mučedníků*. Pronásledování věřících – kněží, řeholníků i laiků – způsobilo všude na světě velkou setbu mučedníků. Kdo vydali svědectví Kristu až k prolití krve, jsou pokládáni za společný poklad katolíků, pravoslavných, anglikánů i protestantů, jak to řekl Pavel VI. v homilii ke svatořečení ugandských mučedníků.²²

Toto svědectví je třeba mít stále na paměti. Prvotní církve, i když měla při uspořádání svých záležitostí velké nesnáze, chtěla zachovat svědectví o mučednících v přístupných martyrologiích. Tato martyrologia v průběhu doby rostla a do seznamu svatých a blahoslavených církve byli zapisováni nejen ti, kdo pro Krista prolili krev, ale také učitelé víry, misionáři, vyznavači, biskupové, kněží, panny, manželé, vdovy a děti.

Do naší doby se vrátili mučedníci, často neznámí, jako „*neznámí vojíní*“ *velké věci Boží!* Pokud je to možné, neměla by se v církvi jejich svědectví ztrácet. Jak bylo upozorněno v konsistoři, *je třeba, aby se místní církve ze všech sil snažily uchovat památku těch, kdo podstoupili mučednictví* a shromažďovaly nezbytné doklady. A to také dostane svou specifickou ekumenickou podobu. *Ekumenismus svatých*, mučedníků, je pravděpodobně nejpersvědčivější. Společenství svatých promlouvá jasněji než rozdělení a nesváry. *Martyrologium* prvních staletí se stalo základem kultu svatých. Když církev vyhledávala a uctívala svatost svých synů a svých dcer, vzdávala nejvyšší poctu samotnému Bohu; v mučednících ctila Krista, který byl strůjcem jejich mučednictví a svatosti. Postupně se vyvinula praxe svatořečení, která existuje v katolické církvi i v pravoslavných církvích dodnes. V této době počet

svatořečení a blahorečení vzrostl: ukazují *sílu a životnost místních církví*, kterých je dnes daleko více než v prvních staletích a v prvním tisíciletí. Veliká pocta, kterou všechny církve vzdají Kristu na prahu třetího tisíciletí, bude demonstrací všemohoucí přítomnosti Vykupitele skrze plody víry, naděje a lásky v mnoha mužích a ženách všech národů, kteří následovali Krista v rozmanitých povoláních křesťanského života.

K roku 2000 bude úkolem Apoštolského stolce *modifikovat martyrologia* pro potřeby všeobecné církve a věnovat přitom velkou pozornost svatosti těch, kdo *i v naší době* plně žili v pravdě Kristově. Zvláštním způsobem je třeba usilovat o uznání hrdinských ctností mužů a žen, kteří naplnili své křesťanské povolání v manželství: protože jsme si dobře vědomi, že i v onom stavu nechybí plody svatosti, pokládáme za nutné nacházet vhodné způsoby, jak je ověřovat a ukazovat je církvi jako příklad a pobídku pro ostatní křesťanské manžele.

(*Výtah z apoštolského listu Jana Pavla II. Tertio millennio adveniente, čl. 33–38, dokončení přístě.*)

¹⁴ 2. vat. koncil, Věroučná konstituce o církvi *Lumen gentium*, čl. 1.

¹⁵ Srov. apoš. adhortace *Reconciliatio et paenitentia*, 2. 12. 1984: AAS 77 (1985), 18.5–275

¹⁶ 2. vat. koncil, Věroučná konstituce o církvi *Lumen gentium*, čl. 8.

¹⁷ 2. vat. koncil, Dekret o ekumenismu *Unitatis redintegratio*, čl. 3.

¹⁸ Srov. *ibid.*, čl. 1.

¹⁹ 2. vat. koncil, Deklarace o náboženské svobodě *Dignitatis humanae*, čl. 1.

²⁰ 2. vat. koncil, Pastorální konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*, čl. 19.

²¹ Tertulián, *Apol.*, 50, 13: CCL I, 171.

²² Srov. AAS 56 (1964), 906.

²³ Srov. 2. vat. koncil, Deklarace o poměru církve k nekřesťanským náboženstvím *Nostra aetate*, čl. 2.

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 3,3–7.14–17a

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí otce, usmívuje své hřichy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, když se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku.

Synu, ujmí se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrděj jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žeš měl soucit s otcem, započítá se ti (jako náhrada) za tvé hřichy.

2. čtení – Kol 3,12–21

Bratři! Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti.

Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte (za to) vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše Krista a skrze něho děkujte Bohu Otci.

Vy ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Vy muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Vy děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Vy otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahy.

Evangelium – Lk 2,22–40

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všchno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu.' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařizováno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata.

Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohobojný, očekával potěšení (Pokračování na straně 8)

Myšlenka na neděli

ODMĚNA ZA VYTRVALOST

Zamyšlení nad úryvkem Lk 2,22–40

Mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil pro všechny národy

Odeber se dnes do jeruzalémského chrámu. Duch Boží tam připravuje krásná setkání. Zanech na chvíli své práce i svých zálib a dovol mu, aby i tebe vedl podobně, jak vede Simeona a Annu.

Marii a Josefa přivádí dnes do chrámu poslušnost. Vykonali opět dalekou pouť, aby splnili, co předpisuje Zákon. Maria jde po čtyřiceti dnech přinést očistnou oběť. Ačkoli je Matkou Pána nebe i země, nemá na víc než na dvě holoubata. Za prvorozeného syna zaplatí výkupné⁽¹⁾, které je v případě Božího Syna nejen formální, ale i nelogické, ale svatí rodičové se pokorně podrobují tomu, co je předepsáno.

Ježíš poprvé vstupuje do Otcova domu. Za svého života osvědčí nejednou úctu a lásku k tomuto místu, bude odtud vyhánět všechny, kdo jej znesvěcují, a nakonec nad ním pláčem projeví svou bolest, že tento chrám podlehne zkáze rukou pohanů. Bude si muset vybudovat jiné chrámy, kde bude přebývat, aby zde byl stejně blízko Otci jako lidem. Až bude před svou smrtí plakat nad tímto chrámem, bude to pláč nad všemi chrámy, které padnou do rukou pohanů, protože ti, kteří v nich měli sloužit Hospodinu, *nerozeznají čas, kdy jim Bůh nabízí svou přízeň*⁽²⁾.

Duch Boží přivádí do chrámu spravedlivého muže Simeona. Dává mu poznat nejen pravý čas, ale uprostřed všeho lidu i Ježíšovu Matku. Ten zbožný muž se vyznamenal tím, že zapomíná na sebe a z celého srdce prosí Hospodina za ty druhé, aby se jim již brzy dostalo z nebe spásy. Taková velkodušná prosba nemůže zůstat oslyšena, protože dělá Bohu opravdovou radost. Té radosti dá Hospodin ochutnat i svému služebníku. Na vlastní oči uvidí ovoce vroucích proseb. Maria dovolí, aby vzal její Dítě do své náruče a přitiskl je k srdci.

V tu chvíli vidí nejen Spasitele, ale i všechno, co jej čeká. Vidí zřetelně radostné plody vykopení, ale vidí také, že bude mnoho těch, za které on se mamě modlil a Ježíš mamě sestupoval s nebe, protože sami odmítají Kristovo vykopení. Uvaž, jak je to smutné, že všechna Boží láska a příchod Pána na svět jim bude sloužit jenom k odsouzení. Proti zatvr-

zelé zlobě je ovšem bezmocné i Boží smilování. A to je bolestivá rána, kterou pocítí nejen Syn, ale spolu s ním i jeho Matka. Tady se jasně dovídáš, jak je Maria těsně spjata s dílem svého Syna. Chceš-li ji potěšit, popros ji o pomoc, aby pro tebe a pro všechny tvé drahé byl její Syn Ježíš důvodem jen k povstání, a nikdy k pádu. Než se rozloučíš se starcem Simeonem, poděkuj mu, že i Tobě vyprošoval spásu. Nauč se od něho brát z Mariiných rukou do své náruče božské Děťátko a přitisknout je k srdci. To, co on desítky let v modlitbách očekával, tobě je dostupné tak snadno, chceš-li, takřka každodenně, protože chceš-li, můžeš *vidět štěstí Jeruzaléma po všechny dny svého života*⁽³⁾. Uvědomuješ si, co to znamená?

Je tu ještě jedna zbožná duše, kterou chce Pán odměnit za dlouholetou věrnost. Poznáš ji snadno mezi všemi. Žádné jiné z žen nezáří taková radost z tváře. Když tato žena v mládí osaměla, nehledala již společnost lidí, ale bezvýhradně se zasvětila Bohu. Starozákonní světice *nevycházela z chrámu a sloužila Bohu ve dne v noci postem a modlitbami*. Anna patří k těm, kteří svými vytrvalými obětmi za spásu lidí přivolávali příchod Spasitele. I na ní ukazuje Pán, jak jsou mu milí ti, kterým tak nezištně a upřímně leží na srdci Boží zájmy, že pro ně obětují zcela celé své vlastní bytí. Připoj se k těm, kteří uprostřed chrámu naslouchají, jak tato stařena mladistvým hlasem dobrořečí Pánu a ukazuje všem, kteří po něm touží, na Dítě, ve kterém poznává Spasitele. Šedesát let čekala na tu chvíli. Bylo to dlouho? Zkus se jí zeptat, jak to vydržela. Je jen jedna cesta: ta žena *milovala* Hospodina a kvůli němu milovala lidi a přitom chápala, co nejvíce potřebují. Za to se modlila a obětovala v pevné důvěře, že nastane den spásy. A Bůh ji vyslyšel.

A tak když vše řádně vykonali podle Zákona Páně, vrátili se do svého města Nazareta. V chudém domku tu zcela nenápadně budou žít plných třicet let. Ten skrytý život je také součástí Božího plánu na záchranu světa. Choď se tam často dívat a vezmi s sebou i své drahé. Je to vzácná škola, kde se naučíte umění, co dělat, aby pokoj Kristův vládl ve vašich srdcích a Kristovo slovo ve vás hojně přebývalo⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Viz Ex 13, 2.12–13. Podle Zákona prvorozený syn patřil zvláštním způsobem Bohu a musel být vykopen. Obnos činil pět šekelů, tj. nejméně třítydenní mzdu Josefovou; ⁽²⁾ Lk 19,44; ⁽³⁾ viz res. žalm 128; ⁽⁴⁾ viz 2. čtení Kol 3, 15.

Maria a Josef jsou nejlepšími vychovateli

1. Ježíšovo zplodění prošlo jako u všech lidí fázi početí, těhotenství a zrození, i když k němu došlo působením Ducha svatého a panenské Matky. Kromě toho Mariino mateřství se neomezilo pouze na biologický proces plodění, nýbrž Maria podstatně přispívala, jak je tomu u každé jiné matky, k synovu růstu a rozvoji. Matka, a ne pouze žena, která porodí dítě, nýbrž která ho živí a vychovává, ba, můžeme právem tvrdit, že výchovný úkol je podle Božího plánu přirozeným prodloužením plodění.

Maria je „theotokos“, nejen protože zplodila a porodila Božího Syna, nýbrž protože ho doprovázela v jeho lidském růstu. Mohlo by se myslet, že Ježíš kvůli tomu, že vlastnil plnost božství, neměl zapotřebí vychovatelů. Avšak tajemství vtělení nám zjevuje, že Boží Syn přišel na svět v lidském stavu zcela podobném našemu, kromě hříchu. Jak tomu je i u každé lidské bytosti, Ježíšův růst od dětství až do dospělosti měl zapotřebí výchovné činnosti rodičů. Lukášovo evangelium, zvláště pozorně si všímající údobí dětství, vypráví, že Ježíš z Nazareta poslouchal Josefa a Marii. Tato závislost nám ukazuje, jak je Ježíš disponován přijímat, jak je přístupný výchovné činnosti své Matky a Josefa, kteří vykonávali svůj úkol také díky ochotě, kterou stále projevoval.

Zvláštní dary, jimiž Bůh Marii zahrnul, jí umožňovaly

vykonávat úkol Matky a vychovatelky. V konkrétních podmínkách každého dne v ní Ježíš mohl najít vzor k následování a napodobování a příklad dokonalé lásky k Bohu a bližním.

2. Vedle Mariiny mateřské blízkosti mohl Ježíš počítat s otcovskou postavou Josefa, spravedlivého muže, který zabezpečoval nezbytnou vyrovnanost výchovné činnosti. Josef zastával funkci otce a spolupracoval se svou snoubenkou na tom, aby vytvářel v nazaretském domě příznivé prostředí pro růst a zrání Spasitele lidstva. Když pak Ježíše zaučil do tvrdé práce tesaře, umožnil mu zařadit se do světa práce a do společenského života.

Těch málo prvků, které nabízí evangelium, nám neumožňuje poznat a plně zhodnotit způsob Mariiny pedagogické činnosti vůči jejímu božskému Synu.

Určitě ona spolu s Josefem uváděla Ježíše do Mojžíšových zákonů, obřadů a předpisů, do modlitby k Bohu úmluvy za pomoci žalmů, do dějin izraelského národa, jejichž ohniskem je odchod z Egypta. Ježíš se naučil od Josefa navštěvovat synagogu a konat každoroční velikonoční pouť do Jeruzaléma. Hledíme-li na výsledky, můžeme jistě vyvozovat, že Mariino výchovné působení bylo velmi pronikavé a hluboké a našlo v Ježíšově lidské psychologii velmi úrodnou půdu.

3. Mariin výchovný úkol zaměřený na tak zvláštního Syna projevuje některé charakteristické rysy ve srovnání s jinými matkami. Maria zaručovala pouze příznivé podmínky, aby se mohly uskutečňovat podstatné dynamismy a hodnoty růstu, které už byly v dítěti. Například to, že v Ježíšovi nebyla žádná forma hříchu, vyžadovalo, aby se Maria zaměřovala stále kladně a vyloučila nápravné zásahy vůči němu. Kromě toho jestliže Matka uváděla Ježíše do kultury a do tradic izraelského národa, pak to bude On, Ježíš, kdo

už od té epizody nalezení v chrámu bude dávat najevo, že si je plně vědom, že je Boží Syn, poslaný, aby vyzařoval do světa pravdu tím, že následuje výlučně Otcovu vůli. Maria se tak z učitelky svého Syna stává pokornou učednicí božského Učitele, kterého zplodila.

4. Zůstává velikost úkolu panenské Matky od dětství do zralého věku napomáhat Synu Ježíšovi, aby rostl v moudrosti a milosti a aby se formoval pro své poslání. Maria a Josef proto vynikají jako vzory všech vychovatelů. Jsou jejich oporou ve velkých obtížích, s nimiž se setkává současná rodina, a ukazují jim cestu, jak dosáhnou pronikavé a účinné výchovy dětí. Jejich výchovná zkušenost je bezpečným opěrným bodem pro křesťanské rodiče povolané k tomu, aby se dávali ve stále složitějších a obtížnějších podmínkách do služeb všestranného rozvoje osobnosti svých dětí, aby žili existencí důstojnou člověka a odpovídající Božímu plánu.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

Liturgická čtení – pokračování ze str. 7

Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužrjí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha svatého přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Hospodine, podle svého slova propustit svého služebníka v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanů a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim poželhal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm let žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje, do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Pravou vánoční radost z Krista, který se rodí v čistém srdci jako v Betlémě, i uprostřed těch, kteří jsou v jeho jménu, členům a příznivcům Matice svatohostýnské přejí

Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, protektor MS

výbor a pracovníci Matice svatohostýnské

Upřímně děkujeme za přízeň a pomoc v roce minulém a do nového roku vyprošujeme požehnání Boží a ochranu Panny Marie.

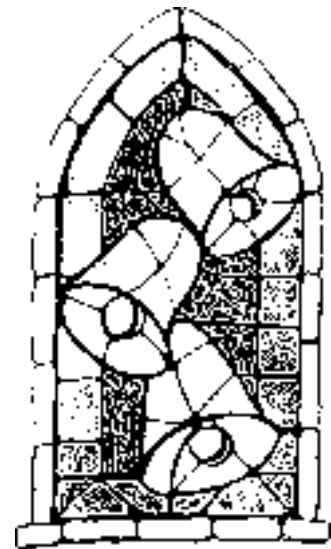
V jednom královském městě stál nádherný kostel. Od vchodu bylo sotva možné dohlédnout ke krásnému oltáři na protější straně. U kostela se tyčila štíhlá věž tak vysoká, že její cimbuří bylo rozeznat pouze za jasného krásného počasí. Vysoko na věži byly zvony, o kterých se říkalo, že jsou nejkrásnější na celém světě, ale které nikdy nikdo neslyšel zvonit. Byly to totiž zvony vánoční a pouze na vánoční vigílii bylo možné slyšet jejich vyzvánění, a to jen tehdy, když někdo položil na oltář pravý krásný a neobyčejný dar Božímu Děťátku. Žel, už roky a roky nikdo nepoložil na oltář tak vznešený dar, aby se zvony rozhlaholily.

Přece však na každou vánoční vigílii se lidé hrnuli před oltář a pokládali na něj dary. Všichni se navzájem předháněli přinést co nejkrásnější dar, ale nikdo nedosáhl toho, po čem všichni toužili. Přestože kostel byl přímo nabitý a bohoslužby byly velmi slavnostní, nahoře ve věži bylo slyšet pouze skučení větru.

* * *

V jedné vesnici dost vzdálené od našeho města žil chlapec jménem Petr spolu se svým bratříčkem. I oni slyšeli lidi vyprávět o vzácných darech vánoční vigílie a po celý rok plánovali, jak se dostat do města a být přítomni při odevzdávání darů Božímu Děťátku.

Ráno před vánočními svátky začalo velmi sněžit. Dva bratři i navzdory tomu se vydali na cestu do města. Kráčeli celý

den, a když se začalo smrákat, stanuli konečně před branami města. Najednou uviděli na cestě před sebou ve sněhu starou ženu. Byla velmi unavená, nemocná, nemohoucí a slabě oblečená. Petr se k ní sehnul, chtěl ji nadzvednout, ale mamě.

„Nemohu ji zdvihnout,“ řekl Petr ke svému bratru, „je příliš těžká! Budeš muset pokračovat v cestě beze mne.“

„Já? Sám?“ zvolal menší bratr. „Ale to pak nebudeš na vánoční vigílii při odevzdávání darů?“

„Nemohu jinak. Podívej na tuto ubohou ženu. Její tvář je podobná tváři sochy Panny Marie v naší vesnické kapličce. Zmrzne tu, jestli ji opustíme. Všichni již odešli do kostela. Já u ní zůstanu a budu se o ni starat, dokud neskončí bohoslužby. Ty sem pak někoho přiveď aby mi pomohl starěnkou odnést. Ale počkej, bratře. Vezmi sebou tento stříbrný peníz a polož ho na oltář. Je to můj dar pro Ježíška. A teď už běž.“

A zatím co se mladší bratr ubíral ke kostelu, Petr musel velmi přemáhat slzy, které se mu draly do očí.

* * *

Ve velkém kostele byly bohoslužby na vigílii Božího narození velmi slavnostní. Varhany hrály, věřící nadšeně zpívali a na konci bohoslužeb chudobní

Vánoční tajemství

i bohatí se ubírali v průvodu k oltáři, aby na něj položili své dary.

Sám král uzavíral jejich průvod. Velmi slavnostně nesl svoji zlatou královskou korunu. Když to lidé uviděli, užasli a šuškali si mezi sebou: „Tentokrát se zvony jistě rozozvučí a budeme slyšet jejich majestátný hlas.“

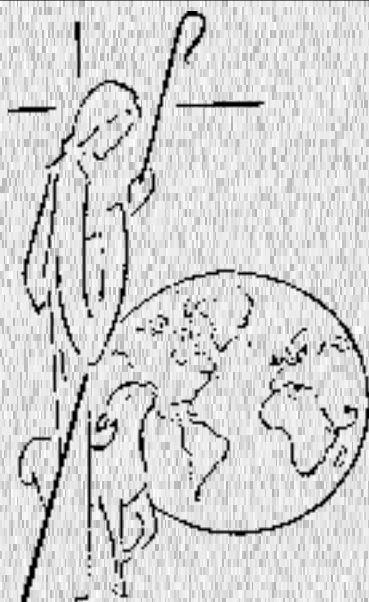
Ale nic se nestalo. Když král položil korunu na oltář, zvony zůstaly němé a jen ostrý vítr se poháněl okolo věže.

Procesí skončilo a chór již byl připravený zazpívat závěrečný

zpěv, když najednou varhaník přestal hrát, jako by zkameněl. Z věže se ozvalo lahodné vyzvánění zvonů, které stále sílilo, až konečně zaplnilo celý kostel. Všichni lidé přítomní v katedrále se zdvihli, aby spatřili, kdo a jaký vznešený dar položil na oltář, že se zvony konečně probudily z dlouhého mlčení.

A neviděli nic jiného než drobnou postavičku Petrova bratra, který potichu, jakoby kradmo, položil na oltář stříbrný peníz.

(Raymond Macdonald Alden; slovenský překlad A. Paulinyho upravil -jb-)

Sestry Dobrého pastýře

„Jeden člověk je důležitější než celý svět“ – to je myšlenka, kterou se řídíme.

Světová kongregace, která jde ve stopách Ježíše, Dobrého pastýře, více než 150 let.

ČINNOST V ČESKÉ REPUBLICĚ

V České republice, konkrétně v Ostravě, působí sestry Dobrého pastýře od března roku 1992. Zde se utvořilo mezinárodní společenství šesti sester (na fotografii vpravo) – ze Singapuru, Irsku, Venezuely, Srí Lanky, Holandska a USA.

Sestry pracují v oblasti sociální, podílí se na činnosti v Charitě, pomáhají v domácnostech starých lidí a žen s více dětmi, působí mezi vězni ostravské věznice, vedou zájmové kroužky ručních prací, spolupracují s organizací, která sdružuje rómské děti. Součástí jejich aktivity je i výuka angličtiny.

Jaké mají plány do budoucna? Samy sestry o tom říkají: „V roce 1997 chceme plně rozvinout svou činnost ve vlastním domě v Ludgeřovicích, který se nyní přestavuje, aby sloužil mladým svobodným matkám s dětmi, takovým, které se ocitají v krajní nouzi. Naším cílem je působit na ně tak, aby se mladé ženy zbavily případných špatných návyků (kouření, alkoholu, případně drog), chceme je učit správně žít a hlavně řádně vychovávat své děti. Budeme jim pomáhat v rozvoji osobnosti, budeme se snažit vzbudit v nich zájem o další vzdělávání. Doufáme, že se nám alespoň v některých případech podaří připravit je na budoucí plodný samostatný život, na schopnost vykonávat jisté povolání podle vlastního rozhodnutí. Takový je náš cíl, jehož dosažení je jistě náročné. Naši snahou bude udělat pro záchranu těchto mladých žen co nejvíce.“

ČINNOST VE SVĚTĚ

Hlavním úkolem kongregace je péče o ženy a rodiny v situacích, které je zbavují jejich důstojnosti:

- život bez domova
- krizové situace v rodině
- okolnosti, které nutí ženy k prostituci
- chudoba a život na periferii společnosti

Nabízíme naše přátelství všem potřebným ženám. Ve spojení s profesionálními službami usilujeme o povzbuzení a podporu jejich schopnosti žít život podle vlastní volby. Starostlivými vztahy a výchovou se společně s ženami učíme žít plným životem. Stát se sestrou Dobrého pastýře znamená život ve společenství s různým životním stylem, život pro službu druhým

Kde kraluje láska a mír

CTIHDNÉ MATCE LILIANĚ TAUVERTE, GENE-RÁLNÍ PŘEDSTAVENÉ KONGREGACE MATKY BOŽÍ MILOSRDNÉ DOBRÉHO PASTÝŘE

1. U příležitosti dvoustého výročí narození Rosy Virginie Pelletierové, řeholním jménem Matky Marie Eufrazie, narozené 31. 6. 1796 na ostrově Noirmoutier ve Vendée, rád se připojuji k díkůvzdání řeholnic vaší kongregace, jejíž je zakladatelkou.

Jelikož dětství strávila v přístavu Atlantického oceánu otevřeného k jiným kontinentům, byla Rose Virginie připravena otevřít se světu. Postupně se v jejím srdci probudila touha zachraňovat duše a vést misijní

činnost. Krása rodného ostrova jí také vedla k rozjímání. Naplněna úžasem, objevila svého Tvůrce a Spasitele a učila se ho nadevše milovat. Avšak v době, kdy církev narážela na četné obtíže a byla pronásledována, od nejranějšího dětství zakoušela strádání a byla dlouhodobě odloučena od rodiny. Svou pozornost obracela toliko k Bohu, který se jí jevil jako nekonečná láska a milosrdenství bez hranic. Když na pobřeží pozorovala, jak skály, do nichž narážely vlny, zůstávaly pevné, ačkoliv je vlny kousek po kousku formovaly

a hladily, založila svou víru na Kristu jako na skalní jistotě a pevnosti, víru tak hlubokou, že ji nic nemohlo zvíkat. Výslednicí byla schopnost předávat toto přesvědčení svým sestrám: „Zůstaňte pevné a stálé ve víře v Boha jako skála v moři.“ Přes své mládí se nechala vést Bohem, který zformoval její srdce a vedl ji ke službě církvi, což byl jeho záměr. Snažila se o prohloubení svého duchovního života, aby byla zcela k dispozici činnosti Ducha svatého. Po příkladu karmelitánských světců chtěla být očištěna živým plamenem lásky, aby dospěla „k transformující jednotě“ (sv. Jan od Kříže, Živý plamen II, 5).

2. Sestra Marie Eufrazie vstoupila do řádu Matky Boží milosrdné, a když jí bylo 29 let, stala se představenou v klášteře v Tours. O šest měsíců později založila sestry Magdalénky, cítíc, že Kristova láska se může projevit a šířit světem jen tehdy, když činnost a rozjímání jsou prožívány společně, v jednotě. Ještě dnes jsou všechny členky institutu vybízeny, aby podle příkladu své zakladatelky kladly modlitbu do středu svého osobního života. Tato modlitba je intimní, důvěrné spojení s Bohem, rozmluva, která je povznáší k Bohu ve jménu dceřiné důvěry. „Takto nabízejí neobyčejné svědectví lásky k Pánu a přispívají k rozšiřování řad těch, kteří milují Boha“ (Vita Consecrata, 8). Rozjímání, které živí lásku a touhu po dokonalosti, je také spojeno s meditací nad Písmem svatým, přijímáním svátostí, liturgickými hodinkami a životem v komunitě v duchu sv. Jana Eudesa. Eucharistie má zvláštní místo v životě křesťanů, a zvláště v reholním životě, protože manifestuje velikost lásky Kristovy, který svou obětí na kříži spasil svět. „Kříž Kristův je zásadním zjevením milosrdenství, to jest lásky, která jde proti všemu, co je kořenem zla v historii lidstva,

proti hříchu a smrti“ (Dives in Misericordia, 8). Jak Matka Marie Eufrazie říkávala, je to eucharistie, „odkud čerpáme světlo, sílu a život pro své duše. Tato svátost je skutečný poklad církve. To je náš poklad, který patří všem“ (Konference, hlava XI, o slavnosti Nejsvětější svátosti, 1842). Život skrytý v Bohu je již splněním výzvy být misionářem.

3. Každá pokřtěná osoba, která dostává v hojnosti život vycházející ze srdce Kristova, je povolána ho následovat, být svědkem jeho očišťování a účinné přítomnosti (protože Bůh přichází, aby nás zcela obnovil) a být „ve službě všech lidí, zatímco se sama stále více odevzdává Duchu svatému“. (Preface eucharistické modlitby za mír, 1). Každý jedinec je vyvolen, aby poznával milosrdenství Dobrého pastýře a stal se symbolem tohoto milosrdenství pro sestry a bratry, raněné zkouškami nebo hluboce nespokojeným životem. Ukázat tuto milosrdnou lásku je ústřední poselství, které vedlo vaši zakladatelku v každé její službě mladým dívkám, ženám, rodinám, které jsou v duchovní, morální nebo materiální tísní. Skrze přátelství, které je založeno na úctě a lásce, jedinci ranění ve svých srdcích nebo na těle postupně znovu nabývají sebedůvěru a poznávají hojivou moc Krista, našeho Spasitele, protože pro Boha není nic nemožné.

4. Povzbuzuji vás, abyste pokračovaly a rozšiřovaly své služby pro ty, kdo potřebují láskyplnou doprovodnou přítomnost, aby se psychologicky a duchovně obnovili. To volá po trpělivosti a síle čerpané z Krista. Je na vás zaměřit se na ty, k nimž jste posílány. Je to totéž, co Ježíš dával svým současníkům. Každý člověk je nekonečně láskyhodný – ne pro to, co má nebo čeho je schopen dosáh-

nout, ale proto, že každý je obrazem Stvořitelem a Spasitelem, obrazem, „který tvoří neměnný základ celé křesťanské antropologie“ (Mulieris Dignitatem, 6). Nic, ani dokonce to, co je špatné, nemůže zcela smazat toto božské znamení v lidské bytosti (srov. sv. Tomáš Akvinský, Summa Theologica, I-II, a. 4, a. 1, ad 2). Dokonce i apoštol Petr, vědom si břemene svého hříchu, přišel, vrhl se k nohám Ježíše a řekl: „Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný“ (Lk 8,5). Pán ho zvedl a poslal na misie. Udělal jej rybářem lidí a takto demonstroval, že slabost není nikdy omluvou pro odmítnutí obrátit se nebo jít cestou spolu s Kristem. Když je někdo milován, to minulé může být zapomenuto, protože nikdo není úplně pro Boha ztracen. „Není žádná vina, byť sebetěžší, kterou by církev svatá nemohla odpustit.“ (Katechismus katolické církve, 992). Hospodinovou touhou je, aby se jeho učedníci, když sami zakusili odpuštění ve svém životě, mohli stát pro svět znamením a svědectvím jeho milosrdenství a naděje.

5. Ve všech zemích, bohatých i chudých, narůstá počet bolestných úzkostných situací. Mladí lidé jsou často donuceni k nevolnictví, stávají se předměty ekonomických proměn, jejich nejzákladnější důstojnost jako živých bytostí je potupována bezohlednými a ničeho se neštítícími dospělými lidmi. Podle příkladu své zakladatelky hledejte nové a smělé cesty, abyste vyjádřily něžnost a milosrdenství Boha a také mateřskou starostlivost církve pro ty, kdo to nejvíce potřebují. Zvláště mladí, kteří žijí na okraji společnosti, musí být předmětem největší péče. Je nutné pečovat o jejich lidskou a duchovní výchovu, o jejich fyzickou a citovou pohodu, projevovat jim něžnost a ohleduplnost. To vše pomáhá mladým lidem k získání sebedůvěry a vědomí, že jsou

milováni a že v očích Boha mají velkou hodnotu. Opravdová láska, dar od Boha, prožívaná s velkou trpělivostí a „s velkou citlivostí“ (sv. Marie Eufrazie, Konference, hlava 59), která respektuje každého jednotlivce v hlubinách bytí, jen taková láska může léčit rány, obnovit mír v srdci a pomoci vytvořit vlastní budoucnost a najít místo ve společnosti.

6. Sestry kongregace Matky Boží milosrdné Dobrého pastýře mají zvláštní poslání vytvářet rodinnou atmosféru, jsou připraveny přijímat jedince v tísní nebo ty, kteří chtějí vést dobrý a krásný život bez hříchu. Vytvářejí prostor, kde kraluje láska a mír. V dubnu roku 1840 při předávání instrukcí Marie Eufrazie nabádala sestry: „Jste určeny být dobré pastýřky“ podle vzoru Ježíše Krista. Pán používá komunity, prodchnuté velkou dobrotou a láskou, k nápravě toho, co může být ohroženo, k péči o zraněné a k důkazu, že i zbloudilá ovečka může mít své místo při hostině, jestliže svobodně začne opětovat lásku. Každý je povolán k svatosti cestou obrácení a duchovního pokroku. Máme pozoruhodný příklad v evangeliu. Marie Magdalena, hříšnice, která Ježíši projevila svou velkou lásku, je také skutečně první, která o velikonočním ránu potkala Krista a která apoštolům oznámila jeho zmrtvýchvstání.

Svěřuji vás přímělu Panny Marie, útočiště hříšníků, svaté Marie Magdaleny, svatého Jana Eudesa a svaté Marie Eufrazie a uděluji z celého srdce své apoštolské pozhřebání vám a reholnicím vašeho institutu, všem, kdo se připojují k vašim službám, a těm, kterým pomáháte v různých programech, za něž odpovídáte.

Vatikán 9. července 1996
Jan Pavel II.

NAROZEN Z MARIE PANNY

*Když hlásám Krista,
Syna živého Boha,
Boha z Boha
a světlo ze světla,
jedné podstaty s Otcem,
pak vyznávám současně
s celou církví,
že se stal člověkem skrze
Ducha svatého
a narodil se z Marie Panny.*

*Tvoje jméno, Maria,
je nerozlučně spojeno
s Jeho jménem.
Tvoje poslání
a tvé ANO patří
neoddělitelně k tajemství
Vtělení.*

*Spolu s celou církví
vznávám a zvěstuji,
že Ježíš Kristus je v tomto
tajemství jediným
prostředníkem
mezi Bohem a lidmi;
protože jeho vtělení
přineslo vykoupení
a ospravedlnění
Adamovým dětem,
které byly poddány
moci hříchu a smrti.*

*Současně jsem hluboce
vnitřně přesvědčen,
že nikdo tak hluboce jako ty,
Matko Spasitele,
není zasvěcen do mocného
a vítězného božského
tajemství;
nikdo není schopen mít
v něm účast,
nám je lépe zvěstovat
a snáze a jasněji
nás do něj uvést,
než Ty sama, Maria.*

*(Z modlitby
Jana Pavla II.
v milostné kapli
v Altöttingu
18. 11. 1980)*

Z dopisu sestry Emmanuely

Pochválen buď Ježíši!

Hrvoje, jeden Chorvat ze Sarajeva, přijel do Medjugorje jako řidič autobusu. I když byl pokřtěn, strávil čas kritizováním pouti, a prohlašoval s opovržením, že všechny ty pobožnosti jsou jen ztracením času. Ale po návratu domů si všiml, že v jeho srdci se spontánně ozývá modlitba „Ave Maria“, což ho překvapilo. Během sedmi dnů prožíval celou sérii velmi tvrdých událostí, a přece ta intimní modlitba v něm zůstávala. Po vlně zkoušek se jeho modlitba stala ještě intenzivnější, a celá situace jeho rodiny se začala měnit. Manželka, která ho předtím opustila, se k němu vrátila, a jeho dcera a zeť, kteří s ním nikdy nepromluvili (ač bydleli u něho!), s ním začali vřele hovořit... atd. Tehdy pochopil požehnání, které obdržel v Medjugorje, a přetvářející milost modlitby. Přijal lásku Gospý k „tvrdým“ jako on. Dnes je Hrvoje zcela jiným člověkem, jeho hořkost přenechala místo pokoji srdce.

V roce 1997 proběhne mezi-národní setkání odpovědných pro Medjugorje (pouti, skupiny...). Koná se 24. – 28. února v Neum (Chorvatsko) na téma rodiny.

Informace: Fax 00387 88 651 444 (fara Medjugorje).

Medjugorje pozvolna začíná svou zimní sezónu před Vánocemi, lidé si oddechnou od zástupů poutníků, kteří nepřestávali proudit v tomto roce 15. výročí...

Vracím se z Říma, kde jsem se mohla „soukromě“ setkat se Svatým otcem, spolu s bratrem Efraimem (zakladatelem Komunity Blahoslavenství) a jeho manželkou. Jeden polský kněz

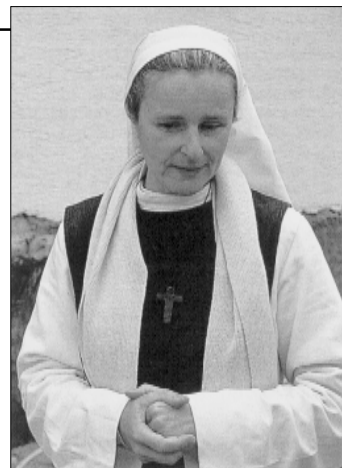
nám vyjednal tuto audienci. Naším cílem bylo informovat Svatého otce o naší angažovanosti pro Medjugorje a poprosit o jeho požehnání. Nebyli jsme tou cestou zklamáni!

Setkání se uskutečnilo v knihovně, po soukromé mši svaté. Po rozhovoru s bratrem Efraimem se Jan Pavel II. přiblížil ke mně a tiše požehnal gestem ruky ve vzduchu, jako každého ze svých hostů. Pak jsem mu řekla: „Bydlím už sedm let v Medjugorje a mé poslání je šířit medjugorská poselství knihami, kazetami, vysíláním a přednáškami všude po světě. Jestlipak...“ ale nemohla jsem dokončit větu, neboť jeho ruka udělala skok na mé čelo, jeho obličej se rozzářil mimořádným způsobem a on udělal nebo spíš se silou vryl znamení kříže na mé čelo se slovy: „žehnám vám!“ Byli s námi tři polští ministři, a přece jsem byla sama, která dostala toto požehnání. Opravdové vytrysknutí srdce!

Předložila jsem mu svou knihu o Medjugorje a také tu pro děti*, kterou prolistoval s viditelnou radostí. Byl velmi šťasten, když se dověděl, že mnoho dětí i dnes pomáhá Neposkvěšenému Mariinu Srdci jejich nověnými, a dal mi třetí požehnání! Nakonec jsem mu řekla, že v Medjugorje doufáme v jeho návštěvu.

Radost Svatého otce při pomyšlení, že Medjugorje se propaguje po světě, byla pro mne nejkrásnějším dárkem této návštěvy a velkým povzbuzením.

Toužím podělit se o tento dárek se všemi, kdo si berou k srdci Mariino poselství z Medjugorje, a snaží se všemi možnými způsoby rozšiřovat

Medjugorje 1. 12. 1996

její poselství. Myslím, že nezrazuji úmysl Jana Pavla II., když říkám, že jeho požehnání zahrnuje i je všechny!

Ještě několik řádků z Polska, od kněze, který nás doprovázel: „... Pro sestru Emmanuelu bylo tak důležité obdržet požehnání Svatého otce pro její činnost na šíření Mariina medjugorského poselství! Ona si přála obdržet jisté potvrzení ze strany Církve pro misii, kterou realizuje. Papež vyslechl sestru Emmanuelu s velkou pozorností, když mu hovořila o své přítomnosti v Medjugorje a o své evangelizační práci, pak jí udělal na čele znamení kříže a požehnal její práci. Dívaje se na papeže jsem měl dojem, že toto setkání bylo právě tak důležité pro něho jako pro ni. Svědectví, které dala o své práci a o svých plánech do budoucna ve spojení s Medjugorje obdrželo plný souhlas Svatého otce a dalo mu i radost.“ (P. Jan Rokosz, MIC).

Drahá Gospo, díky, že nám dávaš za otce „nejdražšího ze svých synů“!

Sr. Emmanuel

* V dodatku sestra Emmanuela upozorňuje, že kniha + omalovánky pro děti vyšla i německy: „Kinder, helft meinem Herzen zu gewinnen!“. Ed. PARVIS, CH-1648 Hauteville, Fax: 0041 26 915 93 99. Cena: 29 DM, 215 ÖS (vč. omalovánek) (v Medjugorje: byv. hotel Belvedere, na silnici směrem Križevac)

Vánoční mír

Skutečný mír srdce se nedá koupit ani vyjednat. Bohudík, vedou se sice stále mírová jednání, ale protikladné zájmy se sotva podaří sladit pouhým jednáním. Sama mírová koexistence ještě nevytváří vánoční pokoj. Vánoční mír je ovocem smíření, které nám získal Ježíš Kristus.

Boží Syn nám získal milost, že všichni lidé jsou Božími dětmi, dokáží-li přijmout ducha dětství. Všichni mohou s něžností a důvěrou nazývat Boha *Abba* – tatínku. Je našim dobrotivým společným Otcem. Skrze Ježíše, který se svým vtělením stal bratrem všech lidí, stali jsme se všichni v pravdě pokrevními příbuznými. Ten, kdo společného Otce skutečně miluje, nemůže pohrdat ani špatně zacházet s žádným jeho dítětem. A když se pro svůj hříšný egoismus staneme pro některého bratra cizími, může Boží otcovská láska způsobit, že se znovu poznáme, jak to čteme o Josefu egyptském: *Já*

jsem Josef, váš bratr. V tomto duchu skutečného bratrství působí smíření pokoj, který svět nemůže dát.

Abychom se otevřeli tomuto všeobjímajícímu katolickému smíření, musíme se učit vzhlížet k našemu společnému Otci. Jeho Syn nám tak velice přiblížil Otcovu lásku. Jeho narozením se cesta k Otci stala kratší a bližší. Terezie z Lisieux mluví o *malé cestě*. „Malá cesta k Bohu je cesta duchovního dětství, je to cesta důvěry a úplné odevzdanosti.“

Skutečný příchod k jesličkám nastává tehdy,

jestliže jsme schopni říct i duševně nebo fyzicky chudému člověku se vši upřímností: „Jsi můj bratr. Mám tě rád.“ Jestli pocítí při tom trochu tepla, ať už je to člověk nemocný na AIDS, přistěhovalec, drogově závislý nebo člověk postižený nouzí, můžeme jej svým přístupem jako *Maria zavinout do plenek a uložit v jeslích*.

I my sami potřebujeme stejnou měrou soucitnou lásku našich blízkých ve velké Boží rodině. Tam, kde o takovou lásku není nouze, tam zavládne i dnes skutečný vánoční mír.

P. W. Studer

Ježíškova dílna

Když jsem byl dítětem, neměli to naši rodiče lehké. Bylo krátce po válce a nebylo ani zboží, ani peněz. Mnoho věcí k Vánocům se nekupovalo, ale zhotovovali si je lidé sami.

Můj tatínek měl ve sklepě dílnu. V předvánoční době bývala dílna zamčená. Co se tam děje? přemýšlel jsem. Zeptal jsem se tatínka a ten mi řekl: „Dal jsem dílnu k dispozici Ježíškovi. Potřebuje nějaký prostor, aby si mohl zhotovit dárky.“ Myslel jsem si, že možná za války poškodili i kus nebe a Ježíšek si musí hledat místo jinde.

Ale jednou večer mi zvědavost nedala a já jsem se vypravil do sklepa k dílně. Pod zavřenými dveřmi bylo vidět

světlo. Tiše jsem se přikradl ke dveřím a klíčovou dírkou jsem se podíval dovnitř. Viděl jsem tam desky, latě a tatínka, jak pilkou vyřezává díly stavebnice. Uřezával kousky latí, vyhladil je a natíral barvou. Bylo mi to jasné: to jsou ty stavebnicové kostky, ze kterých jsme vždy měli pod stromečkem takovou radost, protože byly od Ježíška.

Ale to kouzlující tajemství bylo teď pryč. „Žádný Ježíšek není,“ říkal jsem si smutně. „To je jenom můj tatínek.“

Zklamaný, jako zaražený zůstal jsem ve sklepě stát. V tom se dveře otevřely a tatínek vyšel z dílny. „Co tu děláš?“ zeptal se. „Já?“ odpověděl jsem, „já jsem se díval klíčovou dírkou a viděl jsem, že to ty děláš stavebnicové kostky. Žádného Ježíška jsem neviděl!“

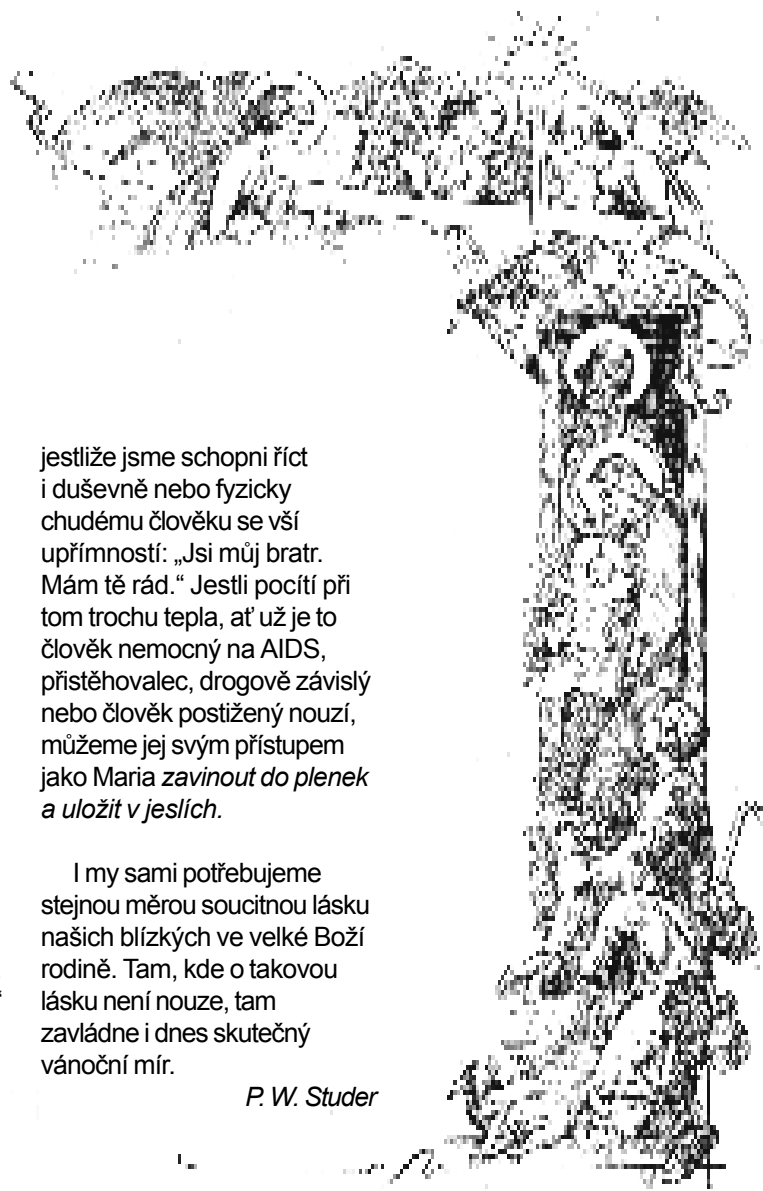
Musel jsem se dívat na tatínka velice zklamaně. Ale on mi položil ruku na rameno a řekl: „To je jasné. Ježíška jsi přece nemohl vidět. Je neviditelný. Ale můžeš se spolehnout: Před Vánocemi je to vždycky on, kdo mi vede moji ruku, když řežu nebo maluji. Copak si myslíš, že by ty kostky byly jinak tak pěkné?“

„Aha, rozumím,“ odpověděl jsem. „Tak přece jenom je Ježíšek.“

A vzpomínám si velmi živě, že ty Vánoce se mi zdály být nejpěknější. Měl jsem velkou radost z toho, že Ježíšek si přibírá lidi do svého působení a ke své práci.

Když jsem o svatém večeru uviděl pod vánočním stromkem krásné stavební kostky, díval jsem se na ně v úžasu jako na dílo z nebe. A dodnes mám dojem, že vidím neviditelnou Boží ruku, když se dívám na krásná díla, která vycházejí z lidské ruky.

Jindřich Podoba

Jezulátko a svatí

Úcta k Dítěti, ve kterém se sám Bůh stal člověkem, je stará jak sama církev. Někteří svatci obzvláště vynikali touto úctou. Připomeňme si některé z nich.

Sv. Jeroným (†420) strávil 34 léta svého pohnutého života jako poustevník u jeskyně Narození v Betlémě. Bojoval zde proti vášním lidské přirozenosti s pohledem na pokorné Jezulátko. Zde vznikla většina jeho teologických děl. Svou niternou lásku k božskému Dítěti vyjadřují tato slova: *Obdivuji Pána, Stvořitele nebe a země, který se nenarodil uprostřed zlata, dráhoukámů, stříbra a hedvábí, ale na hlíně. Ve stáji, ve které byly nahromaděny naše hříchy jako špína. Přišel na svět uprostřed smetí celého světa, aby napravil ty, kteří tonou v nečistotě* (srov. Ž 112,7). *Chci se Dítěti, které pláče na slámě v jeslích, klanět a naslouchat mu. Chceme je vzít do své náruče a klanět se mu jako Božímu Synu.*

Sv. František z Assisi, velký ctitel ukřižovaného Spasitele, choval od své poutní cesty do

Svaté země obzvláštní lásku k Ježíšovu dětství a k Vánočům. V r. 1223 oslavil Vánoce způsobem, jaký svět dosud nepoznal. Pozval svého přítele a poručil mu: „V lese u kláštera najdeš skalní jeskyni. Postav tam jesle naplněné senem. Musí tam být také vůl a osel, tak jak tehdy v Betlémě. Chci slavit příchod Páně zcela vážně a vidět na vlastní oči, jak chudý a nuzný chtěl být Pán kvůli nám.“

Na Štědrý den o půlnoci sešli se bratři u jeskyně. Z celého okolí přišli lidé s pochodněmi a svícemi. Jeden kněz sloužil mši svatou. Za oltář sloužily jesle, aby božské Dítě pod způsoby chleba a vína přišlo opět jako v Betlémě.

Příteli se najednou zdálo, že vidí v jeslích skutečné dítě, které spí. Bratr František vzal dítě láskyplně do náruče. Dítě se pro-

budilo, usmálo se a hrálo si s jeho vousy i s hrubou kutnou. Touto zvláštní oslavou Vánoc založil František tradici jesliček a betlémů.

Sv. Klára z Assisi napsala: *Všimni si dobře chudoby toho, který leží v jeslích ovinutý plénkami.*

Obdivuhodná pokora, úžasná chudoba!

Král andělů, Pán nebe a země je položen v jeslích!

Sv. Antonín Paduánský (†1231) se původně zobrazoval pouze s lilií v ruce. Teprve od 15. století má v náruči Ježíška. Když jako kazatel byl v jednom městě hostem bohatého měšťana, dal mu hostitel k dispozici jednu světničku, aby mohl nerušeně rozjimat. Když obcházel domem, chtěl se z úcty a péče přesvědčit, jak se Antonínovi vede. Uviděl oknem, jak světec drží v rukou nádherné Dítě. Plný úžasu přemýšlel, odkud se to Dítě vzalo. Ježíšek upozornil sv. Antonína, že domácí pán je pozoruje. Když Jezulátko zmizelo, setrval sv. Antonín ještě dlouho v hlubokém rozjímání. Nakonec zavolal hostitele a prosil jej, aby o tom nikomu neřikal, dokud Antonín nezemře. Šlechtic dodržel slovo a teprve po světcově smrti vypovídal o této příhodě pod přísahou. Věřodnost této zprávy potvrdil Pius XII. v apoštolském listě Exsulta Lusitania felix, ve kterém jmenoval sv. Antonína církevním učitelem.

Sv. Jindřich Seuse (†1366) byl velkým německým mystikem. Zřekl se kvůli Jezulátku šlechtického titulu: *Vzdej se falešných radostí svých přátel a skloň se zcela nízko k Děťátku v jeslích ve své zvrhlosti, aby tě povýšilo ke své věčné důstojnosti.*

Kam přijde toto milé Dítě, tam se zvlčilý člověk změní v něžnost, hněvivý v tichost, za-

MODLITBA K BOŽSKÉMU DÍTĚTI

Božské Dítě, po svém zářném zrození jsi chtělo vylít své bezmezné slítování na všechny lidi na celé zemi. Proto jsi zavolalo pastýře a mudrce nebeskými znameními ke svým jesličkám. Ty se staly tvým skvostným královským trůnem. Přijalo jsi svaté muže s velkou dobrotivostí. Následovali tvého volání a spěchali za tebou. Klaněli se ti a prosili tě jako Spasitele světa, jako knížete pokoje, jako Spasitele lidstva a pravého Božího Syna.

Prosíme tě: Zahrň nás svou dobrotou a všemohoucností a osvěť náš rozum. Posilni naši vůli a zapal naše srdce. Učiň nás pokornými a čistými, abychom tě stále lépe poznávali, stále věrněji ti sloužili, stále hlouběji tě milovali v tomto životě, a stali se tak hodni, abychom na tebe na věky patřili v onom životě. Amen.

Pius XI.

mračený v sladkost a mírnost. Co bylo namyšlené, bude pokorné, co bylo netrpělivé, bude vlídné. Neboť jestliže se vznešené božství snížilo k Dítěti, kdo by mohl zůstat nadutý?

Je někde člověk, který by z lásky opustil víc než Boží Syn? Není. Proto se zastav a odlož svoji panovačnost. Skloň se k jesličkám. Podívej se, jak mlčí věčná Moudrost. Nemůže mluvit! Ten, který byl v nebi, leží ve stáji, ten který byl mezi anděly, leží mezi dobytčaty.

Sv. Ignác z Loyoly (†1556) se od vojenského povolání ob-

Chci se Dítěti, které pláče na slámě v jeslích, klanět a naslouchat mu. Chceme je vzít do své náruče a klanět se mu jako Božímu Synu.

(sv. Jeroným)

Nebudete-li jako děti...

Tajemství, která obklopují velké církevní svátky, nelze nikdy domyslet do konce. Je to vždy jen několik paprsků z klenoty, které proniknou do našich úvah. To platí i o tajemství Vánoc.

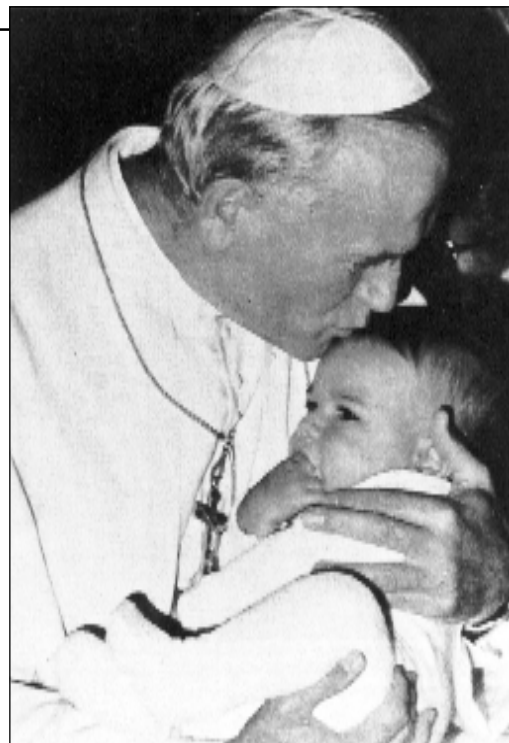
Ježíš vychází vstříc naší úctě v rozličných podobách. Známe jej jako Dobrého Pastýře, Divotvůrce, Spasitele, který učí a žehná, jako Ukřižovaného, Zmrtvýchvstalého, jako Pána světa nebo jako Soudce. Ale svátky, které nyní slavíme, jej znají jen v jediné podobě. Je to dáno už názvem,

kterým naše mateřština označuje tyto dni; „Narození Ježíše Krista“ vyjadřuje zcela zřetelně, že se nejedná pouze o jednu podobu v životě našeho Pána, ale že v postavě novorozeného Dítěte je obsažena Kristova plnost, že jsou zde předznamenány všechny budoucí podoby a příchody našeho Pána.

Z každého novorozeného dítěte, s nímž zde začíná kus nového světa, vyzařuje něco, co přivádí mysl každého neotupělého člověka k dojetí a dává mu v radosti tušit budoucí plnost lidských možností. Dítě přináší s sebou na svět závan ještě čistého neposkvrněného stvoření, tušení původní čistoty, která byla na počátku.

Platí-li to o každém dítěti, oč plněji to platí o Dítěti dnešního dne. Není to snad Dítě, o kterém přede všemi dětmi v nejdokonalejší míře platí slova: *Bůh si z úst dětí a nemluvněat připravil chválu a zjevil maličkým to, co skryl před moudrými a chytrými?*

U každého dítěte nás dojímat jeho bezmocnost, jeho dokonalá odkázanost na péči matky a okolí. Ale když pozorujeme bezmocné Dítě v chudobě betlémské stáje a jeslí, víme současně, že v Něm je vtěleno všechno božství a že máme před sebou všemocného Boha a Pána vesmíru a všech

časů. V protikladu a souladu těchto dvou lidskému rozumu nepochopitelných a neslučitelných představ spočívá tichý a hlubokou vnitřní silou přesvědčující úžas, který dojímat a mobilizuje každého vnímavého člověka.

Thomas Mann napsal ve svém mládí malou črtu *Zázračné dítě* a popisuje zde myšlenky starého muže, který se účastní koncertu „zázračného dítěte“. A říká: „Je to jako s Jezulátkem. Člověk se může před tímto dítětem sklonit v úctě, aniž by se musel stydět. Jak je to krásné!“

W. Bergengruen

...a zjevil maličkým to, co skryl před moudrými a chytrými!

rátíl, když zraněn ležel v lazaretě a uviděl Jezulátko a jeho Matku: *Když jsem jednou ležel a nemohl spát, uviděl jsem obraz Panny Marie s Ježíškem. Pocítil jsem při tomto pohledu na dlouhý čas nesmírnou útechu. Naplnilo mě to hlubokým odporem k mému dosavadnímu životu, zvláště k hříchům proti tělu. Z mé duše zmizely všechny představy, které jsem tam dříve zasadil. Od té doby jsem neousouhlasil s žádným pokušením, ani v tom nejmenším.*

Sv. Terezie od Dítěte Ježíše (†1897) měla zvláštní vztah k božskému Dítěti a viděla to

jako své poslání, *následovat Je na »malé cestě duchovního dětství«.*

Odevzdala se Ježíškovi ještě před vstupem na Karmelu. *Řekla jsem Ježíškovi, aby se mnou zacházel jako s bezcenným míčem, který můžeme hodit na zem, kopnout do něho, propíchnout ho, nechat ho ležet v koutě anebo přitisknout k srdci, když nám to dělá radost. Chtěla jsem se zcela přenechat jeho dětským rozmarům.*

To pro Terezii znamenalo podřídit svou vůli zcela svaté Boží vůli. Ale její srdce to na-

plňovalo radostí, odevzdaností a neochvějnou nadějí. Ze zvláštní úcty přijala také své řeholní jméno.

P. Pio nesl na svém těle 50 let, až do své mrti 23. září 1968, rány našeho Pána. Ale byl také velkým ctitelem božského Dítěte. Jedné duchovní sestře napsal:

Při narození Ježíše slyšeli pastýři zpěv andělů, jak nám to říká Písmo svaté. Ale neříká nic o tom, že by svatá Panna a svatý Josef, kteří byli Ježíškovi zcela nablízku, slyšeli hlasy andělů nebo viděli nebeský jas. Co slyšeli? Pláč novorozeného Dítěte.

těte. Co viděli v polotemné stáji? Očka Dítěte zalitá slzami a jeho zimou se chvějící chudičké malé tělíčko.

Ptám se vás: Kde byste zůstala, kdybyste si mohla vybrat? V temné stáji, kde pláče novorozeně, nebo s pastýři při sladkých melodiích a jasů nebeského světla? Zapísať vás, abyste milovala jesličky stejně jako Golgotu našeho ukřižovaného Pána.

Podle knihy A. M. Weigela: *Göttliches Kind, ich bete dich an.*
Překlad -Iš-

Panna Maria bude mít poslední slovo

Když jsem poprvé viděl o. Dona Gobbiho v chrámě Neposkvrněného Srdce Panny Marie ve Valdragone (San Marino), upoutal mě jeho vůdcovský zjev, který se pojí s otcovským projevem a láskou. Umí povzbudit, zapálit srdce a s jistotou Mariina syna dodat odvalu do zápasu těchto dní. Nebylo to jinak ani při jeho zářijové návštěvě Slovenska. Byla vyvrcholením přípravy slovenských mariánských skupin na rozhodující etapu dějinného zápasu Marie se satanem, která podle všeho již nastala. Gobbi jakoby udělal přehlídku před bitvou; a přinesl svoji „dobrou zprávu“ – jak sám řekl – a to, že Panna Maria porazí praktický ateismus do roku 2000. Jeho instrukce byly jednoduché a přesné:

1. Zasvětit se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.
2. Být sjednocený se Svatým otcem.
3. Stát se apoštolem Panny Marie rozšiřováním večeradel.

Don Gobbi uspořádal na Slovensku ve dnech 5. – 9. září 1996 sérii večeradel pro kněze i laiky. Dne 5. září navštívil Rajeckú Lesnú (poutní místo Frivald). Večeradla se zúčastnilo deset tisíc poutníků a 40 kněží.

Prešov (katedrální chrám řeckokatolické církve) připravil Donu Gobbimu skvělou atmosféru. Diecézní biskup Mons. Ján Hirka a jeho pomocný biskup Mons. Milan Chatur v čele několikatisícového zástupu mariánských ctitelů (všichni se do chrámu ani nedostali), dali této vzácné návštěvě výsostně důležitý punc.

Následovala Levoča v sobotu dopoledne, opět s přibližně 10 000 návštěvníky večeradla. (Mons. ThDr. František Tondra, spišský diecézní biskup, který dal církevní schválení poselstvím Panny Marie v tzv. Modré knize – byl toho času v zahraničí.)

„Byl jsem 8. května 1980 ve Fatimě“ – řekl Don Gobbi na Mariánské hoře v Levoči – „a cítil jsem, že Panna Maria mi v srdci hovoří, že začínáme těžké časy velkého boje a velké zkoušky. Boje mezi Marií

a děblem. Její protivník je velmi pyšný a to je jeho slabá stránka. Pýcha. On si svůj zástup vytváří ze všech mocných. Panna Maria říká: „Já si svůj zástup formuji z těch nejmenších a nejslabších mých dětí, protože se zástupem mých dětí společně pošlapeme hlavu hada...“

V Košicích se večeradlo s Pannou Marií konalo v naplněném amfiteátru (8 000 míst). Dona Gobbiho přivítal arcibiskup Mons. Alojz Tkáč, v Rožňavě (8. září) biskup Mons. Eduard Kojnok, ve Zvolenu (také 8. září) banskobystrický biskup Mons. Rudolf Baláž a v Bratislavě pomocný biskup Bratislavsko-trnavské arcidiecéze Mons. Dominik Tóth.

Přivítání Dona Gobbiho otcí biskupy poukazuje na vysoký stupeň pochopení situace světa i Církve slovenskou církevní hierarchií a věřící, zejména mariánské hnutí na Slovensku, jsou touto skutečností zvlášť potěšeni.

Program večeradel s Donem Gobbim v každém uvedeném městě spočíval v promluvě, růženci, zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a mši svaté s homilií. Na každém večeradle zvlášť srdečně poželhal děti a nastávající matky.

Ve svých promluvách zdůrazňoval, že Panna Maria je smutná z nejednoty, která dnes vládne v církvi. Nejednota se Svatým otcem. Poukázal na

stupňující se boj Panny Marie se satanem, kterému patří toto století, avšak zdánlivý triumf satana se skončí. Velmi důležité je žít svatě a obligátní se stala i otázka časté zpovědi.

Po setkání kněží s Donem Gobbim na blumentálské faře v Bratislavě bylo setkání i v blumentálském kostele za účasti věřících, p. biskupa Dominika Tótha a 28 kněží.

Krátce po 16.30 hod. už Dona Gobbiho očekával amfiteátr na Búdkové cestě s 10 000 přítomnými z Bratislavy a okolí. Přišel v doprovodu biskupa Tótha, děkana Mons. J. Tománka, vedoucího Mariánského kněžského hnutí na Slovensku Dr. Amantia Akimjaka, P. Mariána Vojtka, tlumočnicka ThLic. Jána Košiara a dalších kněží. Přítomná byla i sestra Emmanuela z Medjugorje.

Biskup Dominik Tóth v úvodu mše svaté pozdravil přítomné slovy: „Svatý Ludvík Grignon napsal v knize o dokonalé úctě k P. Marii: „Ještě se neukázalo, jak slavná je P. Maria...“ A čím více se bude blížit druhý příchod Kristův, tím víc bude růst sláva Mariina, aby Ona připravila lidstvo na tento druhý příchod.

Bratři a sestry, prožijeme tu nádhernou skutečnost: MARIA JE S NÁMI! Ona nás všechny zná a miluje. Prosme spolu s P. Marií o ten velký dar, aby

Duch svatý sestoupil do našich srdcí, do našich rodin, na naše Slovensko, ale i do celého lidstva, ten Duch svatý, který jediný je schopný proměnit lidská srdce a obnovit tvář země. Prosme, bratři a sestry, a věrme v sílu modlitby, aby se celé Slovensko proměnilo v jedno velké večeradlo! Abychom ustavičně prosili: PŘIJĎ, DUCHU SVATÝ, PŘIJĎ NA MOCNOU PŘÍMLUVU NEPOSKVRNĚNÉHO SRDCE PANNY MARIE, SVÉ MILOVANÉ NEVĚSTY!“

Don Gobbi řekl ve své homilii:

Řekněme všichni s velkou láskou: „Pane Ježíši, děkujeme ti, že jsi nám dal svou Matku!“ Často se modleme tuto modlitbu. Pán Ježíš nám dal před svou smrtí velký dar, svou vlastní Matku. Přicházím ve jménu Panny Marie. Ve jménu Matky. A přináším její přítomnost, její útěchu, její poselství, její něžnost. Přicházím k vám jako bratr s velkou radostí... Vidím, že mezi námi je hluboký duchovní vztah: ve vašich i v mém srdci je velká láska k P. Marii. Milujte Pannu Marii, oslavujte ji! Protože přišel její čas, přibližuje se její vítězství. Přináším vám dnes dobrou zprávu.

Zdalo by se, že dnes vítězí protivník Panny Marie. Kdo je ten protivník? Satan, starý had, rudý drak. V prvním čtení jsme slyšeli o velkém boji mezi ŽENOU, ODĚNOU SLUNCEM, a rudým drakem, který je v tomto století odvázaný z řetězu. Rozšiřoval bludy ateizmu, ateismus teoretický jako komunismus, ale i ateismus praktický. VYTVOŘIL CIVILIZACI BEZ BOHA. Postavil na místo Boha jiné idoly: rozkoš, peníze, pýchu, zábalu, nečistotu. Žijeme v otroctví tohoto materialismu. Na místě Boha je samo jeho stvoření, na místě Boha je často dokonce sám satan. I v tomto amfiteátru byl před nedávnem koncert satanských hymen, proti čemuž protestoval váš pan arcibiskup.

Satanovy časy se krátí! Přichází Mariino vítězství!

Slíbila nám to ve Fatimě: „Nakonec zvítězí mé Neposkvrněné Srdce!“ Nakonec. NAKONEC! Řekla to už v roce 1917. Dnes máme rok 1996. Drahá Panno Maria, jak dlouho ještě musíme čekat na toto tvé vítězství? Kdy nastane? NAKONEC! Panna Maria bude mít poslední slovo...

S rokem 2000 přijde vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie! Panna Maria vám dala v roce 1989 velké znamení. Po tolika letech utrpení způsobila, že padl komunismus. To je znamení – ale ještě ne celé vítězství. Její vítězství nastane až tehdy, když Maria zvítězí nad praktickým ateizmem na celém světě.

Ústy dětí

Hle, proč chtěla, abychom sem přišli. Zve nás, abychom byli součástí jejího vojska. Chce, abychom byli jejími malými dětmi. Pyšný satan se zmýlil. Vždy se mýlí ve své pýše. Protože si myslí, že zvítězí, když si zformuje své vojsko z těch nejmocnějších a největších. Panna Maria formuje svůj zástup z těch NEJMENŠÍCH, z těch NEJCHUDOBNĚJŠÍCH, ze svých dětí, aby se uskutečnilo to, co je napsáno v 8. žalmu: „Bůh potvrdí svou moc proti všem tvým protivníkům ústy dětí a kojenců“. My jsme zde, protože jsme malé děti Panny Marie. Malé děti.

Bůh – důvod života

A proto se musíme zasvětit Jejímu Neposkvrněnému Srdci. A tím skutkem přijmeme Pannu Marii jako vlastní maminku. A Panna Maria nás vezme do náruče a řekne nám něžně: Vy nejste pod vládou satana, protože vy jste moje děti. Jste pod Boží vládou. To je důvod vašeho života: Bůh! Žijte pro Boží slávu. Jako Panna Maria. Jak oslavíme Boha? Tím,

že budeme plnit vůli Boží – tak jako P. Maria. FIAT – STAŇ SE! Co je Boží vůle? Abychom byli svatí. Musíme se obrátit a zachovávat Boží zákon, abychom kráčeli cestou svatosti. Těžký hřích nás odděluje od Boha, a když zemřeme v těžkém hříchu, bude to oddělení od Boha trvat celou věčnost. Panna Maria nechce, abychom přišli do zatracení. Ve všech svých zjeveních nás vyzývá k časté sv. zpovědi. Často se zpovídejme. V mnohých – i Slovensku blízkých krajinách – se zpověď ztrácí. A Panna Maria je velmi starostlivá a říká: Jak vás možno uzdravit, když nepoužíváte léku, který připravil sám Pán Ježíš, svátost jeho Milosrdenství.

Eucharistický Ježíš

Pro mne je častá zpověď důkazem skutečné mariánské úcty... Panna Maria se stará o své květy... A přináší vám velkou Lásku, Ježíše v Eucharistii. A cítíte potřebu častého přijímání Ježíše, abyste se mu hodiny klaněli, abyste ho přicházeli navštívit, aby Ježíš zářil jako slunko vašeho života, aby se váš život stal životem Eucharistie. Aby vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie přišlo zároveň s vítězstvím Ježíše v Nejsvětější Svátosti oltářní.

Žít pravou vírou

Panna Maria je spokojená – usmívá se. Přinášejte tedy do tohoto světa přítomnost Kristovu, a tak skrze vás Neposkvrněné Srdce Panny Marie ve světě zvítězí. Kolik trpí Panna Maria pro církev i dnes! Na církev se zvenku útočí sektami a zevnitř rozličnými bludy, které se šíří, a dokonce i vyučují, a na základě toho mnozí ztrácejí pravou víru. Panna Maria už ve Fatimě řekla, že přijdou doby, kdy křesťanské národy ztratí pravou víru.

A já bych se vás rád zeptal: Vy, Slováci, chcete si zachovat pravou víru? Ano – nebo ne?

(Souhlas přítomných.) Dělejte tedy to, co od vás Panna Maria žádá, i prostřednictvím tohoto Hnutí. Buďte spojeni se svými biskupy, kteří jsou spojeni se Sv. otcem. Buďte spojeni se svými kněžími. Poslouchejte vždy pravý učitelský úřad církve, a neposlouchejte jiné, i když jsou slavnými teology, protože mnozí z nich mohou být velikými ve vědě, ale osly ve víře. Buďte s vašimi pastýři, kteří jsou věrní, protože mnozí z vašich pastýřů museli snášet tíhu vězení, pronásledování a utrpení jen proto, že byli věrní Sv. otcí.

Panna Maria – záchrana rodiny

Přinášejte do církve lásku a přítomnost Panny Marie, její víru, její jednotu, a tak celá církev bude potěšena Vámi, malými dětmi, a to jí dodá odvahu k velké úloze nové evangelizace.

Něco bych chtěl říci vašim rodinám. Dábel útočí přede-

vším na rodiny. Nepochopení, rozdělení, nevěrnosti, rozvody, používání nedovolených prostředků k zabránění početí – a prokleté potraty... Panna Maria chce zachránit křesťanskou rodinu. Žádá, abychom konali rodinná večeřadla. Žádá, aby se rodina zasvětila jejímu Neposkvrněnému Srdci. Vaše rodina spolu s dalšími dvěma-třemi rodinami u sochy nebo u obrazu Panny Marie se sejde, bude se modlit vzývání Ducha sv., růženec, pomodlí se za Sv. otce a bude meditovat nad jedním poselstvím z „modré knihy“. Tato kniha obsahuje slova, která cítím, že mi je říká Panna Maria, a tak vám Panna Maria pomůže žít zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci. A potom se na závěr pomodlí zasvěcení, které se pomodlíme i tady. V Sao Paulu v Brazílii napočítali 110 případů manželství, která byla roky rozdělená a která se opět dala dohromady (Pokračování na straně 18)

Moskevské metro-děti

Sášovi je devět let. Jeho otec je neznámý, matka je alkoholička. Ještě před několika měsíci pobíhal celý den po moskevských ulicích. Kašlal na školu a vyhýbal se lidem. Nikdo neví, co vlastně celý den dělal, aby sehnal něco k jídlu. Je jedním z několika tisíc moskevských dětí ulice, které se snaží protlouct pomocí žebrání, krádeží a prostituce. Říkají jim v Moskvě metro-děti, protože v jeho stanicích jsou doma. Ve světě je na sto miliónů podobných dětí ulice a stále jich přibývá v bývalých komunistických zemích. Politický a hospodářský zvrát dostal mnoho lidí v bývalém Sovětském svazu na dno. Rodiny se rozpadly.

P. Bruno Bauer, salesián z Benediktbeuru se o této situaci dověděl, kdy, se setkal se skupinou moskevské mládeže v rámci Týdne evropské mládeže v tomto bavorském městě. Vyprávěli mu o špatných životních podmínkách ve své vlasti. Sám od sebe zorganizoval P. Bruno pomocný transport do Moskvy. Co tam prožil, to jím otřásl. Uvedl do života projekt *Děti potřebují domov*. Již v říjnu 1995 díky sbírkám mohl otevřít jeden byt v Gruzínské ulici v centru Moskvy.

Výprava do „podzemí“

Od té doby organizuje P. Bauer pomoc z Německa. Polský salesián P. Kazimierz

Szydelko se ujal práce na místě. Prvním úkolem bylo upozornit metro-děti na existenci nového útulku. Tradiční komunikační kanály jako kontakt s jedním katolickým kostelem v centru Moskvy nebo s místními úřady mnoho nepomohl. I katolická církev je v Rusku v zoufalé situaci. P. Szydelkovi bylo tedy jasné: „Musíme odbourat nedůvěru a probudit důvěru, musíme se obrátit přímo na děti.“ Salesiáni ve vypravili do podzemních „paláců“, stanic metra, které se již delší dobu staly pro děti místem přežití.

Tady např. žebrá osmiletý Aljoša a prosí cestující metra o almužnu. V jeho očích se zračí nedůvěra. Ale jeden bonbón mu

přece rozvázal jazyk. Jeho odpovědi jsou jednoslabičné. Jsou nablízku policisté, a tak hrozí nebezpečí. Szydelko mu dává adresu útulku. Kousek dále potkávají devítileté děvče. I ono se ze strachu zajímá více o policisty. Stejně jako ostatní metro-děti má strach, že ji zavou do sirotčince. Každodenní přežití u těchto dětí závisí často na vteřinových rozhodnutích. Kdy se musím dát na útěk a kam? To je první odbornost těchto ztracenců. Denně prožívají, co je to právo silnějšího.

Překonat právo silnějšího

„Když jsme poznali a viděli bídu nespočetných dětí, bylo nám líto, že můžeme denně po-

moci jen 20–30 dětem,“ říká P. Bauer.

200 m² obytné plochy by nemělo být jen místem pro „nakrmení“ a pouhé přenocování. Spolupracovníci potřebují prostor, velkou jídelnu, hernu a učebnu. Zatím je tu místo k přenocování pro osm dětí.

Cílem salesiánů je vytvořit podmínky pro celodenní zaměstnání dětí, aby si našly cestu do společnosti a mohly si zajistit existenci. U těchto bezprizorních dětí je třeba při společném jídle obnovit důvěru k lidem, dát jim příležitost prožít společenství lidí a kousek spravedlnosti. Zde platí jiná pravidla než právo silnějšího. Pokud děti odtud neutečou, je to alespoň malý krůček k tomu, že budou moci opět obnovit své školní vzdělávání a později přípravu k povolání. Sáša ten krok udělal. Chodí zase do školy, hraje si s jinými dětmi a opět se začal usmívat.

Na otázku, kde bere motivaci, poukazuje P. Bauer na slova

Panna Maria bude mít poslední slovo – pokračování ze str. 17

díky rodinným večeřadlům. Panna Maria zachová rodinu v jednotě, pomůže žít manželskou věrností, vezme do ochrany vaše děti, postará se o duchovní a materiální potřeby rodiny a bude jakoby hromosvodem, který vás ochrání před trestem.

Nové časy

Je to těžké – nebo lehké? Je to těžké, kdybyste na to byli sami. Ale je to lehké, když to děláte s Pannou Marií. A já bych vám chtěl pomoci tím, že tu zůstanu s vámi. Ne fyzicky, protože zítra pokračuji v cestě po Maďarsku, Rumunsku, Chorvatsku, Japonsku a Koreji. Ale duchovně zůstanu s vámi. S bratrskou láskou tu nechávám své

srdce a všechny vás budu zahrnovat do své kněžské modlitby. ODVAHU! Žijte ve VELKÉ NADĚJI! Protože s vítězstvím Neposkvrněného Srdce Panny Marie Kristus přinese své slavné království do světa, satan bude spoután a uvržen do pekla. Nikdy už nebude škodit ve světě. Vládnout bude Kristus. KRÁČEJME SMĚLE VSTŘÍC TĚMTO NOVÝM ČASŮM! JSOU VELMI BLÍZKO!

NEBOJTE SE!

A teď vám řeknu v tomto posledním večeřadle na Slovensku: Bude mi po vás smutno. Ty, SLOVENSKO, patříš k nejmenším národům v Evropě. JSI MALÉ, ALE ZÁROVEŇ VELKÉ, NEBOŤ VELMI MILUJEŠ

PANNU MARIÍ! Vidím, že Srdce Panny Marie se otevírá a vychází z něho paprsky její lásky, milosti pro váš národ. JSTE NÁRODEM, KTERÝ PANNA MARIA VELMI MILUJE. Jste její zahradou. NEBOJTE SE! Komunismus sice padl, ateismus zůstal. Ale vaše láska k Panně Marii spálí každou formu ateizmu. Vy jste malý národ, ale dáte všem příklad. NEPOSKVRNĚNÉ SRDCE PANNY MARIE V TOMTO VAŠEM NÁRODĚ UŽ ZAČALO SVÉ VÍTEZSTVÍ! POCHVÁLEN BUĎ JEŽÍŠ KRISTUS!

(Zprac. Anton Selecký, Ing. Jozef Lednický, Martin Gavalér; převzato z měsíčníku MROSA č. 10/96)

Pozn. red.: O programu Dona Gobbiho v České republice ve dnech od 28. srpna do 4. září 1996 jste byli informováni ve SVĚTLE ještě v září. Večeřadel se zúčastnilo přes 15 000 věřících a přes 200 kněží. Snad největkolepější večeřadlo bylo v Praze na Strahově, kde mši sv. celeburoval o. opat Michal Pojezdný, koncebroval Don Gobbi s mnoha kněžími a stejně jako předcházející zpívané mariánské nešpory všechno bylo prozářeno vroucností a citem pro liturgii. Velmi srdečné bylo setkání Dona Gobbiho s o. biskupem Karlem Otčenáškem v Hradci Králové, když byl po večeřadle v katedrále jeho hostem. Ale na všech místech byli kněží i věřící svědky hluboké víry a důvěry našich lidí v Pannu Marii.

velkého presidenta Spojených států v 19. století Abrahama Lincoln: „Dospělý člověk dosáhne pravé velikosti jedině tehdy, když se umí sklonit k dítěti.“ Přál by si, aby tato slova otevřela srdce společnosti vůči těmto metro-dětem. Ale sny je možno uskutečnit jedině tehdy, když se ruka přiloží k dílu. Rusové pomáhají salesiánům při renovaci bytu. Jedna italská a jedna korejská řádová sestra pomáhají denně v kuchyni a při chodu domova. Některé děti začaly přijímat tyto sestry jako náhradu svých matek. Dětská lékařka Nataša věnuje každou volnou chvíli, aby pomohla těmto prvním chovancům.

Úspěchy i neúspěchy

Obětaví řeholníci se setkávají i s nezday. Na Gruzínské se také krade. Ale jsou zde i dobré výsledky započaté práce. Po delších tahanicích mohou salesiáni konečně tento moskevský dům nechat státně zaregistrovat. Policie, která domovu z počátku házela klacky do cesty, nyní přivádí děti, která zachytila. Ale nedůvěra ještě není zcela odstraněna, také kvůli úředním předpisům. Děti zde mohou přespatv jedině tehdy, když jim rodiče dají písemný souhlas. Kde vzít podpis, když rodiče jsou nezvěstní?

P. Bauer má podporu svých představených. Provinciál P. Herbert Bihlmayer má k tomu i historické pohnutky. Jménem německého národa bylo ruskému lidu způsobeno za druhé světové války nesmírné utrpení. „Chceme svým způsobem přispět k tomu, aby se aspoň něco odčinilo. Práce na usmíření je práce na troskách. Když se podaří, aby duše dítěte z ulice se smířila sama se sebou, s lidmi kolem sebe a s prostředím, stanou se z trosk stavební kameny.“

Katpress
Překlad IŠ-

Betlémská neviňátka

Proč slaví církev svátek nevinných dětí zabitých v Betlémě? Tyto děti přece ještě nic záslužného neudělaly. Ani svůj život nedaly dobrovolně pro Krista, byly jej prostě zbaveny. Tyto děti, které prokázaly právě pouze „Nic“, jsou ve skutečnosti chválou milosti. Jejich svatost je pouhý dar, ničím nezasloužený. Tak nám tyto děti ukazují, že to rozhodující v životě každého křesťana je milost. Naším úkolem je pro tuto milost se připravit. Snad se tyto děti vyznačují právě tím, že milostí nekladly žádnou překážku.

Čím se tedy vyznačují? Jedno, co je odlišuje od všech nevinně zabitých dětí, spočívá v tom, že byly usmrceny v souvislosti se zvláštním děním. Zemřely v zastoupení Krista. Ale tato zástupná smrt ještě neznamená, že by dobrovolně položily život za Krista. Jim byl život odňat. Ale nenávist, která to způsobila, byla adresována Ježíši Kristu. Proto i o nich platí slova: *Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat kdejakou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu (Mt 5, 11n)*. Tajemství těchto dětí spočívá v tom, že **byly obětovány**. Byly vtaženy do boje mezi Bohem a jeho odpůrcem a za to byly odměněny věčnou spásou.

Tajemství těchto dětí nám ukazuje trojí skutečnost: dramatickost lidského života, nárok Boha na člověka a konečně Boží moc.

Člověk stojí v životě uprostřed boje mezi dobrem a zlem, mezi Bohem a Satanem. My lidé jsme na tento protiklad zapomněli a žijeme v jakémsi klamném smíru. Ale nikdo se nemůže z tohoto boje vymanit. Jestliže chce dosáhnout věčného života, musí se rozhodnout pro Krista. Běda, jestliže patří k těm, kteří, jak píše Jan, *Jej nepřijali, ačkoliv přišel do vlastního (Jan 1, 11)*.

Bůh vtáhl tyto nevinné děti do tohoto zápasu. Učinil tak,

aniž by se jich ptal, a odměňuje je za to věčným životem. Tak může každý člověk chápat čas a místo svého osobního života jako úkol přidělený Bohem. **Má jako křesťan žít na tom místě a v tom čase, který mu stanovil Bůh. To je jeho poslání a tady se rozhoduje o jeho věčné spáse.**

Konečně ukazuje nám toto tajemství nevinných dětí Boží moc. Bůh má moc nad životem každého člověka. Může s ním nakládat podle své vůle, ale vždy má přítom na mysli jeho věčné blaho a blaho celého světa. Tak je svátek Mláďátek doplňkem vánočních svátků. Bůh, který z lásky k člověku přijímá lidské tělo, aby jej jako bezmocné dítě prosil o lásku, je současně Pánem celého světa. Na tuto svrchovanou moc nesmím zapomínat ani v souvislosti s Boží láskou. To je poselství těchto nevinných dětí a současně soud nad námi. Neboť i tyto děti nás soudí. My zapomínáme na Boží suverenitu. Náš vztah k Bohu, tam kde ještě existuje, postrádá jasnou linii řádu. Bůh, pod jehož nedotknutelným řádem a nezrušitelným zákonem stojíme, je rozpuštěn v psychologických představách, subjektivních životních podmínkách a potřebách individuálních a kolektivních. V tom spočívá ústřední chorobnost v současném životním způsobu.

To nejsou nějaké teze od zeleného stolu. Tyto teze napsal Alfréd Delp v čase mezi svým

**Ježíšku,
setřít slzy dětí,
nemilovaných,
nemocných
a starých lidí.
Přiměj lidi,
aby odložili zbraně
a sešli se k celosvětovému
objetí v míru.**

**Milosrdný Ježíši,
pozvi lidi,
aby strhli zdi,
které vytvořila bída,
nezaměstnanost,
nevědomost, lhostejnost,
diskriminace
a nesnášenlivost.**

**Ty, božské Dítě z Betléma,
ty nás zachraňuješ,
když nás zbavuješ vin.
Ty jsi jediný
a pravý Zachránce,
který s takovou námahou
hledáš lidstvo.**

**Bože pokoje,
který jsi darem pokoje
pro všechny lidi,
pojď a usidli se v srdci
každého člověka
a každé rodiny.
Bud' naším pokojem
a naší radostí.**

Jan Pavel II.

zatčením a svou popravou v r. 1945. I on byl vtažen do boje mezi dobrou a zlou. Pocítil zřetelně Boží svrchovanou moc. Ale on ji nese, jako obraz pro nás všechny, s vírou v Boha, našeho Pána, který je svrchovaným Pánem a současně je Láskou. Této Lásky může důvěřovat právě tak dobře jako jeho moci:

Je naprosto zřejmé, jak plně je náš život v moci našeho Pána. Není to žádná zbožná smyšlenka, když božské Dítě nazýváme Kyrios (Pánem). Naše představa Boha se musí stát opět velkou, markantní a vládcovskou. I tvrdou. Pak bude i láska, kterou hlásáme, dostatečně pevná a můžeme jí důvěřovat.

-sks-

Kolem Nového roku si všichni přejí veselí a radost. Radost si lidé nejen přejí, ale doslova se za ní honí, a to i tam, kde ji nemohou najít. Svätý Augustin nám k tomu radí:

K radosti nás vyzývá Pán: Radujte se! Má na mysli radost z Boha, ne ze světa. Písmo sväté říká, že kdo chce být přítelem tohoto světa, je nepřítelem Božím. Jak nikdo nemůže sloužit dvěma Pánům, tak nikdo nemůže hledat radost i u Boha i ve světě. Mezi oběma těmi radostmi je veliký rozdíl. Kdo se těší z Boha, netěší se ze světa. Boží radost zvítězí, až pomine radost ze světa. Překonávej tedy svět radostí z Boha. V míře, jakou jedna roste, bude se druhá zmenšovat.

Ale pozor! To neznamená, že když jsme postaveni do světa, nesmíme zde mít žádnou radost. Ale i když jsme ještě na tomto světě, máme mít svou radost přesto v Bohu. Copak nejsi v Bohu proto, že jsi ještě ve světě? Kde by byl Bůh, když je všude? Radovat se v Bohu znamená radovat se z pravdy, nikoliv z hříchu! Radovat se z naděje na věčnost, nikoliv z květů pomíjivosti. A všude na světě platí: Bůh je blízko, nedělej si starosti!

Uprostřed tohoto světa a jeho dění, jeho honičky, jeho úzkostí a starostí mohou žít zcela v Bohu. Jíte-li nebo pijete, cokoliv děláte, můžete dělat z lásky k Bohu. Touto radostí z Boha se můžeme vzájemně obdarovávat. Zbavujme se „světského v nás“ (vší ctížádosti a úsilí o výhody) a přilneme ke Kristu (Řím 13,13) a stále více poroste naše vnitřní radost, která nepomíjí.

Polarizace

Slyšíme a čteme pořád o takových pojmech jako polarizace, neschopnost dialogu atd. Bude tedy užitečné vzít slovo polarizovat pod lupu. Pochází od podstatného jména pól. Na zeměkouli jsou oba póly na bodech od sebe nejvíce vzdálených. Bůh tedy „polarizoval“ při stvoření tím, že postavil jižní pól proti severnímu pólu. Polarizování se cítí jako něco negativního. Polarizuje, kdo štěpí skupinu lidí, dělí je od sebe, ba zasévá nepřátelství a rŕznice. Právě církev má však za úkol dávat lidem dohromady ve svomosti a lásce. Podle toho by se duchovní správcové, kteří zasévají nepokoj, minuli povoláním.

Ježíš sám však vidí svůj úkol v jiném světle: „Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel rozdvŕjít syna s otcem, dceru s matkou a snachu s tchyní: lidé z vlastní rodiny se s člověkem z nepřátelství“ (Mt 10,34–36).

Ježíš se tedy otevřeně hlásí k polarizování. Říká dokonce, že k tomu přišel na svět. Kde je ten při jeho narození ohlašovaný „pokoj lidem dobré vůle“?

Přirozeně by Ježíš rád přinesl na svět pokoj a lásku, ale nikoli za cenu pravdy a za cenu zrady svého poselství. Toto poselství totiž vyzývá, volá k rozhodnutí, staví před volbu. To je to hlavní.

Představte si, že máte před sebou list žlutého papíru. Teď přijde někdo a tvrdí, že ten list je modrý. Podrážděně budete trvat na tom, že list je žlutý. Připravte se už na výčitku, že působíte polarizačně. Vaší chybou je, že jste tvrdohlavý. Proč nejste budovatelem mostů? Proč nehledáte dialog se svým protějškem? Mohl byste mu vyjít vstříc na půl cesty a říci, že list je zelený. To by pak byla opravdová ochota k dialogu. Vy namítnete, že list je přece jen žlutý a není ani modrý ani zelený. To dokazuje, že jste beznadějně neschopný dialogu a chcete, aby platil jenom váš názor.

Tento jednoduchý příklad ukazuje trochu, jak se dnes zachází s pojmem polarizovat. Může se

namítnout, že ve věcech víry je pravda mnohem komplikovanější a že ji nelze tak snadno poznat jako u barev. To může být. Jenže Ježíš právě z tohoto důvodu povolal v život církev a učitelský úřad, aby i ve věcech víry byla pravda jasně poznatelná a mohla být dále zprostředkována. Apoštolům a jejich nástupcům biskupům platí „Kdo poslouchá vás, poslouchá mne“ (Lk 10,16).

„Polarizování“ tak patří k úloze církve, nebo to řekněme tak: musí s polarizováním počítat, chce-li dostát svému úkolu. Každý, kdo hlásá určité poselství, v jistém smyslu „polarizuje“, neboť vŕždycky bude mít posluchače, kteří s jeho názorem souhlasí, a takové, které jej odmítají. Ježíš sám nedopadl lépe. Jeho neslychaně náročné poselství, které požadovalo notnou dávku sebezáporu k obrácení a odvrácení se od pohodlného egoistického životního stylu, nelíbilo se všem, kteří ho slyšeli. U Jana (6,41–64) nacházíme názorný příklad toho, jak Ježíš „polarizoval“ a jak on bral v úvahu toto „polarizování“, aby zůstal u pravdy.

Požadavek, aby nějaký biskup, kněz či jiný apoštolsky činný člověk byl „stavitelem mostů“, je sám o sobě oprávněný – latinské slovo *pontifex* (velekněz) znamená přece *stavitel mostů*. Ovšem v první řadě tu jde o mosty mezi lidmi a Bohem, které má církev stavět. První a nejnaléhavější úlohou duchovního správce je hlásání pravdy, nikoli zachraňování po-

koje za každou cenu (když beztoho je to často jenom zdánlivý pokoj).

Je snadné někoho obviňovat z „polarizování“, aniž se řekne, jak se může Ježíšovo poselství hlásat *nefalšovaně*, aniž by nepolarizovalo. Když se to nepodařilo samému Ježíšovi, jak pak by se to mohlo podařit nám?

Poselství, které – jako křesťanské – natolik stojí diametrálně proti egoistickému duchu doby, musí nutně polarizovat. Ježíš to správně předvídal, neboť tak náročné poselství nemůže najít jenom nadšené stoupence, ale vyvolává také odpor. Kněz, který bere vážně svou úlohu, musí počítat se skutečností, že polarizuje. Lidové pořekadlo říká „Není člověk ten, který by se líbil všem“. Tak viděno je polarizování právě charakteristickým znamením církve.

Ve Švýcarsku vystoupil v interview v časopise *Anzeiger für die Seelsorger des Bistum Freiburg i. B.* světitel biskup Vollmar s kritikou svého diecézního biskupa Haase. Vytýká mu, že „není stavitel mostů“, že „má za sebou jen malé skupiny“ a že „vychovává kněze, kteří působí jenom polarizujícím způsobem“, (podle úsudku jiných kněze zbožné, kteří se nechtějí přizpůsobit duchu času). Hodně českých turistů se setkává ve Švýcarsku s poměry, které nemohou pochopit a proto se nás ptají... Podle Vollmara je měřítkem všech věcí „přijatelnost“; Ježíš však nepředpovídá svým učedníkům přijatelnost, nýbrž: „*Budete ode všech nenáviděni pro mé jméno... Když nazvali Belzebubem hospodáře, čím spíše jeho lidi!*“ (Mt 10,22.25).

Jistě je velmi krásné, když může farář žít v souladu a harmonii se svou farností a biskup se svou diecézí. Ale tomuto cíli nemůže být podřízeno všechno ostatní. Nemohou přece dosáh-

Kardinál Ratzinger o nových nebezpečích

Týdeník Wiener Kirchenzeitung z 24. 11. 1996 přinesl zprávu o referátu kardinála Ratzingera, ve kterém osvětluje současné problémy v teologii. Jako nejvýznačnější označil teologii osvobození, jejímž základním teologickým omylem bylo chtít dát na otázku vykoupení čistě světskou praktickou odpověď.

Dnes se stal hlavním problémem víry relativismus, který principiálně přiznává všem náboženstvím stejný nárok na pravdu. Po teologii osvobození a relativismu označil jako nové nebezpečí New Age, na které klasická teologie ke všeobecnému zklamání reaguje nepřipravena.

Ratzinger vidí pluralistickou teologii jako nanejvýš nebezpečnou ne v poslední řadě v tom, že vyrůstá ze zvláštního

spojení evropských a asijských názorů. Za jejího protagonistu označuje amerického protestantského teologa Johna Hickse, který ve svých knihách po pobytu v Indii popírá jedinečnost a nepostradatelnost Krista pro vykoupení. Hick zastupuje směsici evropských a asijských názorů, které vyhovují vkusu doby. V Evropě převládající relativismus hledá v asijských, zvláště v indických náboženstvích jakýsi druh „náboženského zasvěcení“ jako ozdobu.

nout souladu a harmonie nebo ji udržet na úkor a za cenu pravdy.

Žijeme v době novopohanství. Větší počet lidí, i pokřtěných křesťanů, se sotva účastní církevního života. Pro ně nehraje víra ústřední úlohu v jejich životě, nýbrž nanejvýš jen přepychovou kulisu rodinných svátků nebo záchranné stěblo v nouzových situacích. Pro ně se křesťanství vyčerpává v nezávazném humanismu. Pokud někoho nezabíjí (žádného už narozeného, chodícího a běhajícího, samozřejmě!) a nevykradou banku, považují se za celkem přijatelné křesťany, se kterými má být Pánbůh spokojený.

Jestliže se nyní nějaký kněz odváží škrabat na tom laku sebe-spokojenosti a klást dalekosáhlé požadavky, propadne brzo výtce, že polarizuje. Misionář v Latinské Americe „polarizuje“, když žádá více sociální spravedlnosti pro své *chudé campesinos*. Kněz v diktatuře „polarizuje“, když napomíná režim k dodržování lidských práv. V severozápadní Evropě, zvláště

v německy mluvící části „polarizuje“ duchovní správce, když volá po dodržování morálky, jak ji hlásá církev, když sem tam použije ve mši pár latinských slov, někde dokonce tím, že jmenuje svého biskupa v eucharistické modlitbě (u nás je to prostě nepředstavitelné, aby se jméno biskupa nevedlo), když za žádnou cenu nekoná kající pobožnosti s generální absolucí, když automaticky nepodá sv. přijímání lidem jiné víry, když mluví o nedělní povinnosti, když kromě nebe zná a jmenuje ještě očistec a peklo, když se modlí růženec, když zjevení Matky Boží nejsou pro něj jenom výplody zbožných mozků, když nosí „římský kolárek“ atd. atd. Vidíme: všechny tyto jmenované věci jsou sice „církevně konformní“, ale měly by být spíše považovány za pochvalu. V této společnosti se však staly podezřelými a působí „polarizujícím způsobem“.

Dodávám, že jsou ovšem kněží, kteří polarizují ne svou vírou, svým přesvědčením, ale chybari

Bůžkové se zdají hodnověrnější než Bůh

Relativisticko-pluralistické trendy v teologii a všechny odstíny New Age mají podle kardinála Ratzingera jeden společný základní názor. Totiž že Absolutno není předmětem víry, ale zkušenosti, zážitku. Takovým způsobem byly nově odkryty předkřesťanské iniciační obřady, zatímco křesťanské svátosti vypadají jako rituály zbavené smyslu. „Bohové se vracejí. Vypadají hodnověrněji než Bůh,“ konstatoval hořce Ratzinger.

Narůstáním nových nebezpečí je si vinna církev sama. Ve svém každodenním životě propadla „šedému pragmatismu“. „Znepokojení“ projevili Ratzinger především u dvou fenoménů, které napomáhají relativismu a New Age. U jednoho snaha o „demokratizaci“ podle

principu většiny v otázkách nauky podkopává podstatu víry. U druhého někteří se bratříčkují v liturgii s New Age, přejí si „liturgii bezprostředního zakoušení“ Absolutna.

„Proč je teologie tak nepřipravena na tento vývoj?“ ptá se zklamaně Ratzinger. Důvod vidí v jednostranném přílišném zdůraznění historicko-kritického přístupu – což je chybný vývoj... Abychom vůči aktuálním nebezpečím teologicky obstáli, Ratzinger požaduje sázet silněji „na přirozenost člověka“. Horizont člověka je otevřený pro Boha a sáhá dále, než to tvrdí filozofie, Kantem počínaje, náležavě zdůraznil Ratzinger.

-jv-

Pozn. red.: Celé znění projevu kardinála Ratzingera očekáváme v krátké době. Vrátime se k němu v některém z příštích čísel, protože jde o velmi významný dokument.

svého charakteru nebo osobního přístupu k lidem. Tam může jít o nesporné důvody např. k přeložení. Ale ve Švýcarsku se nejčastěji kněžím vytyká polarizování jen pro jejich víru, jejich přesvědčení, pro jejich pozitivní vztah k církvi, k papeži, k biskupovi; i kdyby byl sebeobětavější pro druhé, zářil dobrotou srdce atd., zlomí se nad ním hůl: polarizuje, protože velká část jeho fámiků má zcela jiný obraz o církvi a o Bohu, obraz, který s tím římskokatolickým nemá moc společného. (Je zajímavé, že velmi „progresivní“ kněží „nepolarizují“, třebaže i oni vyvolávají velký odpor u části věřících. V čem to asi vězí?)

A tak nedostatek kněží ve Švýcarsku je vlastně fiktivní: je řada kněží, kteří se nemohou uplatnit, protože „polarizují“... Ve Švýcarsku totiž farní rady mají fakticky v rukou moc. Netýká se to ovšem jenom kněží: i mnoho laiků, kteří se snaží svou katolickou vírou žít radostně a obětavě, od těch, kteří by z toho měli mít radost, dostávají „facky“. A tak se také pau-

šálně a bez odůvodnění odmítají sdružení a hnutí jako *Pro Ecclesia, Opus Dei atd.* – „nehodí se prostě do naší krajiny“, jak se říká ve zmíněné kritice. Pro nás je to nepochopitelné, protože všechny stojí na půdě katolické nauky, přijímají usnesení II. vatikánského koncilu...

Můžeme-li se něčemu z církevních dějin přiučit, je to skutečnost, že církev byla vždy na nejnižší morální úrovni, když se přizpůsobovala módním trendům a těm, co mají moc. A navíc zářila a působila nejpresvědčivěji, když odvážně hlásala poselství svého Pána, vhod i nevhod. Velcí světci nebyli nikdy pohodlné a přizpůsobivé postavy; ne, polarizovali a byli často opovrhováni. Lidem však pomalu vysvitlo, co v nich měli. Všechny svaté vyznačovala jejich obětavá a bezpodmínečná láska k církvi, mystickému tělu Kristovu. Museli se smířit s tím, že někdy *polarizovali*...

-jv- (*S použitím zahraničnických pramenů*)

Matka pokoje

První den roku je den Matky. Vidíme ji na tolika obrazech a sochách, s dítětem na klíně, s dítětem v náručí.

Ji, která porodila a kojila Božího Syna, Matku Kristovu. Není žádného obrazu, který by byl tak známý a který by tak jednoduchou formou hovořil o tajemství narození Páně jako Matka s Ježíškem v náručí. Není tento obraz pramenem naší zvláštní důvěry?

Neumožňuje nám právě tento obraz prožívat tajemství naší víry a rozjímat o něm jako o božském a lidském zároveň?

Ale je ještě jiný obraz Matky se Synem v náručí.

Nachází se zde v chrámě sv. Petra: Pieta. Maria s Ježíškem, který byl sňat s kříže, s Ježíškem, který před jejím

zrakem zemřel na Golgotě a kterého po smrti vzala opět do náruče, do stejné náruče,

Synu Boží, ty jsi k nám přišel z tepla rodiny, dej, ať všechny rodiny rostou v lásce a přispívají k blahu celého lidstva plněním závazků věrně a plodné jednoty, úctou k životu a úsilím o bratrskou solidaritu mezi všemi. Oduč je tedy egoismu, lži, bezohlednému úsilí o vlastní prospěch. Pomáhej jim rozvíjet mohutné síly srdce a rozumu, které rostou jedině tehdy, když ty v nich dýcháš.

Jan Pavel II.

která jej v Betlémě představila jako Spasitele světa. Chtěl bych proto naši modlitbu za

mír spojit s oběma těmito obrazy. Prosim tě:

Matko, ty víš, co znamená držet ve své náručí tělo svého mrtvého Syna, kterému jsi darovala život. Ušetři všechny matky světa od smrti jejich synů, od bičování, otroctví, válečného ničení, pronásledování, od koncentračních táborů a vězení. Ochraňuj jejich radost z narození, udržení a rozvoje člověka a jeho života!

Ve jménu tohoto života, ve jménu narození Páně vypros nám pokoj a spravedlnost. Matko pokoje, prosíme tě, stůj při nás v každém okamžiku, dej, ať je tento rok rokem míru, skrze smrt tvého Syna. Amen.

**Matko Ježíšova,
Matko lidí,
ty jsi nám dala svého Syna.
Ty jsi ho nesla k lidem –
k Alžbětě ve službě lásky,
k Anně a Simeonovi,
kteří čekali na Vykupitele.
Sučedníky svého Syna jsi
byla shromážděna na
modlitbách v očekávání
svatého Ducha.**

**Jeho Duch se rozptýlil po
celé zemi, aby všem lidem
zvěstoval vykoupení.
Dej, abych i já nesl k lidem
jeho lásku.**

**Dej, ať spolu s tebou
prosím o Ducha,
který mi dá sílu,
abych spolubudoval
království tvého Syna jako
osvoboditele,
světlo a život.**

Protože jsem to zažil

Byl jsem pátý z devíti dětí. U nás mě nikdo neučil přepjaté a falešné zbožnosti. Co na mne nejvíce ještě dnes působí, je vzpomínka na chování mého otce.

Ať byl jakkoliv unaven po práci na poli nebo při transportu klád, on, který upřímně přiznal po návratu z práce, že je utahaný, klekl si po večeri, opřel své lokty o židli a obličej v dlaních rozmlouval s Bohem bez pohybu, nezakašlal, nikdy nebyl netrpklivý.

Říkal jsem si:

Můj otec, který je tak silný, který poroučí celému domu i svým dvěma mezkům, který je tak nezlomný při ranách osudu a tak nebojácný před starostou, před bohatými a před zlými, dělá se docela malý před Bohem. Když mluvím s Bohem, je tichý.

Bůh musí být velice velký, když můj tatínek před ním klečí, ale i přátelský, když s ním mluví v pracovních šatech.

Svou matku jsme nikdy neviděli klečít. Unavená, sedla si doprostřed světnice, nejmenší dítě v náručí a my ostatní kolem jsme se opřeli o ni.

Pohybovala rty, nechtěla nic z modlitby vynechat, říkala ji pro sebe. Zajímavé bylo, že z nás nespustila oči, dívala se z jednoho na druhého, na ty menší se dívala déle. Dívala se na nás, ale neříkala nám ani slovo. Ani když ti malí byli neklidní,

ani když vedle udeřil blesk, ani když kočka převrátila hmeč.

Myslel jsem si: Bůh musí být velice kamarádský, když se s ním může mluvit s dítětem v náručí a v zástěře. A musí být velice důležitý, když hrom a kočka jsou vedlejší.

Ruce mého otce a rty mé matky mi řekly o Bohu víc než můj katechismus.

Pater Duval,
kytarista a Boží zpěvák

Skrze Marii k Ježíši!

Zapomněli jsme? Ne, na něho se zapomenout nedá. Již 24 roků odpočívá tělesná schránka pana biskupa ThDr. Josefa Hloucha, v pořadí devátého českobudějovického biskupa, na hřbitově u sv. Otýlie v Českých Budějovicích.

A přece je to stále on, který nám stojí před očima, jak jsme ho znali, usměvavý i smutný se stále žehnající rukou, svým životním vzorem v duchu jeho myšlenek, tak pro nás šťastně zachycených v jeho „Minutěnkách“. Nemůžeme být dost vděční za tento dar Bohu, čím vším obohatil nás malé, prosté, aby svým výkladem posvětil na různé etapy církevního roku. Je to jistě jen malý zlomek jeho činnosti, ale máme jej stále před očima.

A jaký byl on? My, kterým bylo dáno být účastníky jeho působení v naší jihočeské diecézi, teprve nyní po létech rádi doceňujeme jeho tak bohatou činnost. Byly to tehdy někdy až velmi bolestně ztížené podmínky, ale on zradit nemohl svého Pána. On dobře znal cenu toho svého biskupského kříže a za příkladem Ježíšovým jej také nesl vzorně a statečně. Je velmi cenné, že máme na kazetách jeho hlas, tak milý a neopakovatelný, všech těch jeho promluv příležitostných i o poutích. Je to důkaz jeho neotřesitelné víry, která právě v těch těžkých dobách dovedla dávat sílu všem těm tak četným zástupům svých posluchačů, což bylo solí v očím mnohých.

A kde on bral tu sílu? Říká nám to nejlépe jeho biskupské heslo, význačný výraz celé jeho spirituality – Skrze Marii k Ježíši! On dobře věděl, čím je mu Maria a čím vším může právě Ona obohatit život každého věřícího člověka.

A proto tak rád putoval na Její mariánská poutní místa. On dovedl přenést tu svoji svatohostýnskou lásku třeba i na jihočeské Klokoty. A právě tam začínal svoji biskupskou pouť třídní přípravou u nohou Matičky Klokotské, v roce 1947. Pro něho byly Klokoty se svým milostným obrazem Nanebevzaté P. Marie srdcem diecéze, jak sám často říkal a kam se rád sám soukromě vracival pro posilu právě pro těžký biskupský kříž své doby.

Plně se ztotožňoval s učením sv. Ludvíka Grigniona o mariánské účtě. Stejně tak jako náš nynější Sv. otec Jan Pavel II., který se s tím také netají. Kdo chce blíže k Ježíši, musí přijmout i Jeho Matku za svou. Jen u Jejích nohou může najít plnost milosti, kterou Ji naplnil Její božský Syn.

Jistě z nás pamětníků máme každý svou nejmilejší osobní vzpomínku na něho. Jeho vztah k prostým lidem by mohl být opravdu vzorem mnohým...

A jak bude dlouho náš pan biskup Hlouch ve své hrobce u sv. Otýlie? Píší „pan biskup Hlouch“, jak jsme mu tenkrát říkali. Ale právě on si plně zaslouží názvu „otec“, kterým skutečně celé diecézi byl. My všichni, kteří dovedeme ocenit jeho láskyplný život, toužíme po tom, aby i on (jako pan arcibiskup Stojan na Velehradě) spočinul ve své katedrále sv. Mikuláše, kterou tak s láskou opravil a kam plným právem patří.

ThDr. Josef Hlouch, devátý českobudějovický biskup

Prosíme Nebe, aby jej samo oslavilo kanonizací, kterou on si plně zaslouhuje! Životopisem sestry Aničky Zelíkové přispěl k zahájení procesu jejího blahověčení. A on by si to nezasloužil? Věrný syn Moravy byl bohatým duchovním darem pro Čechy. Ve své osobě tak dobře spojoval ta nejlepší pouta lásky, která můžeme v našem národě mít!... Suchá životní data konstatují, že se narodil 26. 3. 1902 v Lipníku u Třebíče a zemřel 10. 6. 1972 v Českých Budějovicích. Biskupem byl v roce 1947 až 1972, ale příslušnými úřady měl povoleno skutečně sloužit v roce 1947–1950 a 1968 – 1972, tedy jen sedm roků.

Věříme, že on si plně zaslouží pozornosti ke svým teologickým spisům též své bohaté činnosti na Moravě, pro kterou byl právě vyvolen k biskupskému stolci, tedy k tomu všemu, co jsme mohli u něho vidět a čím vším byl nám vzorem. Hlavní u něho je ovšem život duše, který jistě nejvýše zhodnotil už sám nejvyšší Bůh. O jeho vztahu k duším do posledního vydechnutí svědčí zvláště jeho závěť na rozloučenou...

Vzpomínejte společně s námi a spolu prosme o jeho povýšení na oltář. Plně si toho zaslouží...

Bratr Antonín, OSF

Jakub a Kateřina

Advent

„Jakube, prosím tě, zaběhni mi do schránky s dopisem!“ prosí maminka.

„Teď nemohu,“ říká Jakub. Právě totiž omalovává dřevěné figurky: zvon, anděla a hvězdu. Chce je o Vánocích pověsit na stromeček.

„Mami,“ volá Jakub, „prosím tě, vymyj mi štětec!“

Když byl Jakub hotový, vzpomněl si na dopis.

„Kde je dopis?“

„Už jsem ho hodila,“ říká maminka.

To se Jakobovi vůbec nelíbí.

„Napiš ještě jeden dopis,“ prosí, „nebo alespoň pohlednici tetě Mileně.“

„Když ho namaluješ barevně a co nejpěkněji, proč ne?“ říká Kateřina. Jakub si bere nový výkres. Maluje vánoční stromeček s mnoha svíčkami, koulemi a bonbóny v ozdobném papíře.

„Pomůžu ti,“ říká Katka. Maluje na ozdobné koule tečky a hvězdičky a každé svíčce přimaluje zlatou záři.

„Tak a teď dones Ježíškovi svůj dárek do kostela!“

Jakub jde do kostela, ale dveře jsou zavřeny. Stojí na ulici a přemýšlí, co má udělat. Vánoční stromeček se třepotá ve větru a Jakub musí obrázek držet oběma rukama.

Tu se u něj zastaví nějaká stará paní.

„To je krásný obrázek!“ říká. „To je jistě vánoční dárek!“

„Ano,“ přisvědčuje Jakub a podává ho staré paní. „Já vám ho rád dám!“

„No ne, takové překvapení... děkuji!“

Jakub utíká domů. Kateřina už na něj čeká.

„Tak co?“ ptá se Katka.

„Vánoční stromeček se Ježíškovi moc líbil,“ oznamuje radostně Jakub.

„Víš to určitě?“ ptá se Kateřina.

„Ano! Vzkázal mi to!“

Zimní procházka

Cesta mezi ojíněnými keři je někde tak úzká, že Jakub musí jít za Kateřinou. Katčiny kozačky zanechávají ve sněhu malé

stopy, pěkně stejnoměrné – levá, pravá, levá, pravá. Jakub jde za Katkou ze široka, aby svými botami nepošlapal její stopy.

Mezi vinicemi mohou jít opět vedle sebe.

„Podívej,“ říká Jakub a ukazuje na plot, „to byl obyčejný mřížový plot a teď je to mnoho kouzelných okének do jiné země!“

Žadoní tak dlouho, až maminka napíše pohlednici a utíká s ní hned do schránky.

„Ježíši,“ říká Pánu Jakob, „teď je mi lehčeji.“

Jakub maluje vánoční obrázek

Jakub se už připravuje na Vánoce. Maluje. Teta Helena si přeje obrázek jesliček s Ježíškem, oslem a volkem. Strýc František by chtěl obrázek pastýřů na cestě do Betléma. Babička by chtěla anděla zvěstujícího: Nebojte se! Jakub namaloval andělovi hlásnou troubu a z ní napsal: Nebojte se!

Jakub říká Katce: „Teď mám pro každého pěkný dárek!“

„Jen pro narozené Děťátko nemáš ještě nic!“ říká Katka. „Pro Ježíše, přece! Má o Vánocích narozeniny. Musí se mu přece také něco dát!“ „Myslíš, že by měl radost z obrázku?“ ptá se Jakub.

A bud'te malí

*„A bud'te malí, neznámí a prostí
a mějte duši dítěte...!“*

*A ty si přeješ ve své horlivosti
být velký ve světě.*

*Chtěl bys být ohněm, který ničí
pole, kde roste koukol, blín a rmen.
U země však i zdravé zrna klíčí
a vydá dobrou žeň.*

*Nechtěl být mečem ani sírou,
co bude přísně trestat Sodomu.
Bud' pokorný a tichý. Jenom s vírou
jak poutník jdi dům od domu.*

*A kdybys potkal někoho, kdo žízní,
nádobu vody s sebou nes
a kousek chleba pro toho, kdo v trýzni
o hladu spát šel. Tomu řekni: Jez!*

*A jestli bude noc a zima,
měj ve své torně teplý šál,
abys jej někomu s rukama
prokřehlýma
kol ramen omotal.*

*A zaslechneš-li naříkání,
či spatříš někde smutek na duši,
bud' kapesníčkem v Boží dlani,
co slzy osuší.*

„Ano,“ říká Katka. „Ale teď poslouchej, jak to bylo dál se Zuzanou. Chtěla si uplést čepici jen hladce, ale připletlo se jí tam nějak pár oček obrace. Samozřejmě to bylo hned vidět. Poradila jsem jí, aby tam bílou vlnou vyšila několik hvězdiček, že pak nebudou vidět chyby. Ale Zuzka se na mně zle podívala a rozkřičela se: Starej se o své chyby! – Je to možné?“

„Je,“ bručí Jakub. Teď objevil na kraji cesty bodlák. „Podívej, Katko, květina z křišťálu! Kdo ji najde, může si něco přát. Ale nejdřív ji musí třikrát obejít a pak teprve smí říci tři tajná přání... Přál bych si, až budu mít teď narozeniny, aby tato květina byla ozdobou na mém dortě...“

„Hm,“ řekla Kateřina. „A pak ještě Zuzka urazila Rudu. A ten jí řekl, že je hloupá káča.“

„Neslýchané!“ říká Jakub. Ukazuje na malý smrček na pahorku. „Podívej, Katko, tam na ten strom! Víš, bylo mu zima, a tak řekl sněhovému mraku: Prosím, dej mi kabát! Mrak se zeptal: Víc sportovní, nebo spíš elegantní? – To je úplně jedno, jen když bude teplý – řekl strom. Teď má krásný helmínový plášť.“

„Ano,“ říká Katka, „ale teď už dávej pozor, jak to bylo s Rudou.“

Jakub dává pozor. Vidí, jak se před Katčinými ústy dělá mlhavý mráček. Rudolfův příběh se stává malým obláčkem. „Neuvěřitelné,“ říká Jakub. Katka mluví. Jinovatkové Jehličky na špičkách větví jsou skoro tak dlouhé, jako Katčiny malíčky. Na sloupcích zahradní branky jsou bílé čepice. Ze střechy chatky visí rampouchy a krásně se třpytí. Na větvích břízy visí několik žlutých lístků z minulého roku. Jsou orámovány stříbrně zářícím věncem. Jakub se dívá a dívá... „Jakube!“ volá Katka, „ty mě přece vůbec neposloucháš! Říkala jsem: Podívej, jak je krásný ten mřížový plot! – Ale ty –“

„Ach!“ říká Jakub. Toto „ach“ se mu vznáší jako mlhavý obláček před jeho obličejem. Jakub se za ním dívá. „Promiň, Katko!“ říká přívětivě.

1. Tvůj spá - nek střežím bez u - stá - ní v mateřských ra - do - stech,
něž - né je Tvo - je po - u - smá - ní
2. Při - šel jsi na svět v pra - vou chví - li daro - vat spa - se - ní.
Be - tlém - ská hvězda krajem sví - tí
3. Ne - bes - ký O - tec na Tě hle - dí u - pro - střed an - dě - lů,
ví - tá Tě ce - lá Bo - ží ze - mě

2. Refr.
a za - jí - ka - vý vzdech. Snad postačí Ti pe - řin - ka v jesličkách ma - lič -
od Tvého zro - ze - ní.
skládá Ti ko - le - du.

kých, až tma se skloní v o - kyn - ka, bu - du Ti dá - vat
pít.

□ **V prvních prosincových dnech uplynulo 30 let od smrti Alberta Vyskočila** (zemřel 4. 12. 1966 v Praze), předního literárního kritika, esejisty a básníka. Jeho početné studie, zvláště o Máchovi, vyústily do znamenité monografie „Básník“ (1936). Šířeji se věnoval problému tradice a našeho národního obrození v knize

„Znamení u cest“ (1946), jež vyšla znovu v roce 1995 v nakladatelství Matice cyrilometodějské v Olomouci. Byl i znamenitý překladatel. Jako první např. přeložil celého Robinsona Crusoa. Významná je jeho přednášková činnost, zvláště na Akademických týdnech a ve Studiu Catholica v Praze.

□ **K nedožitým osmdesátinám P. Dr. Alexandra Heidlera** (i vy mladší jste ho poslouchali z Rádía Svobodná Evropa, kde povzbuzoval nábožensky pod pseudonymem P. Křišťan), vzpomíná i otec biskup Karel Otčenášek, který se jako mladý kaplan z Týnce nad Labem zúčastňoval setkávání kněží kolem otce Jana Evangelisty Urbana, OFM, u Panny Marie Sněžné v Praze. Jmenovaný při těch schůzkách působil svou živou, mladistvou radikalitou. Už tenkrát propagoval větší důraz na Boží slovo i v zájmu samého duchovního užítku z přijímání svátostí.

Ekumenické setkání v Praze na Žofině začátkem února 1948 mocně zapůsobilo i na tehdejší veřejnost. Důležitá vzpomínka je, jak před námi, mladými kněžími, potvrzovali, že se za sebe vzájemně modlí, katolický velký činitel Dr. Urban a evangelík Dr. Jos. Hromádka. Vyjadřovalo se při tom ekumenické zaujetí, to, co nás vzájemně spojuje, ale nezamíčovalo se ani, co zatím rozděluje, ani různý přístup k tehdejším problémům.

Už jsou všichni tři, i arcibiskup Beran, který ekumenismu už tenkrát přál, s mnoha dalšími na věčnosti. Kéž i my, kteří jsme pak pokračovali v těchto snahách, dovedeme být dobrými dělníky Ducha svatého i v tomto důležitém díle.

-hrk-

Z dopisu čtenáře...

Jsmo Vám na Chebsku opravdu vděční, že vydáváte tak hodnotný časopis. Vždy, když se jeho dodání opozdí na příští týden – to se stalo v poslední době několikrát – celý víkend nám něco chybí. Posílám Vám koledu, kterou jsem složila drahé Boží Matce jako poděkování za dceřino a mé uzdravení.

H. D.

ŽIVOTNÍ POUTNÍ ZÁJEZDY DO SVATÉ ZEMĚ ZA MIMOŘÁDNÉ CENY V R.1997!

Izrael: 13. 2. – 20. 2., 14 500 Kč, obě cesty letecky;
Izrael – Sinaj: 11. 4. – 24. 4., 18 990 Kč, autobusem a lodí, zpět letecky;
Izrael – Sinaj: 24. 4. – 1. 5., 16 990 Kč, obě cesty letecky;
Izrael: 24. 4. – 1. 5., 16 450 Kč, obě cesty letecky;
Izrael – Egypt: 1. 5. – 14. 5., 19 490 Kč, letecky, zpět lodí a autobusem.

Vše již v ceně: letenky, loď, autobus, poplatky, ubytování v Izraeli i na lodi, polopenze v Izraeli i na lodi, pojištění, průvodce, duchovní doprovod, lékař, drobný dárek. U kombinované dopravy rovněž program na trase – Itálie, Řecko, Rhodos, Kypr.

Medjugorje – za vánoční cenu: 1 000 Kč, 27. 12. 1996 – 2. 1. 1997.

Lurdy – La Saletta: 8. 2. – 14. 2. 1997, 3 990 Kč!!! Výročí 1. zjevení Panny Marie v Lurdech.

Přihlášky a informace: CK – AVETOUR Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, 518 01 Dobruška, tel./fax 0443/219 29, nebo 0602/44 16 70, mobil 0601/24 58 64.

Den otevřených dveří a vyhlídky do budoucnosti církevní školy v Odrách

Svátek patronky školy svaté Anežky České jsme zahájili slavnostní mší svatou, kterou celebroid generální vikář nové ostravsko-opavské diecéze P. František Kufa. Poté se otevřely dveře učeben, odborných pracoven a internátních pokojů pro budoucí zájemce o studium, jejich rodiče i pro ty, které přivedl prostý zájem prohlédnout si školu.

Návštěvníci viděli modelové vyučovací hodiny cizích jazyků, výpočetní techniky, odívání, techniky administrativy, ošetrovatelské péče, výživy a přípravy pokrmů. Za symbolický poplatek měli možnost nakoupit krásné výrobky dívek, stříhy různých oděvů nebo ochutnat dobroty připravené ve cvičné kuchyni. Kromě průvodcovské služby provázela hosty hudba a zpěv studentek. Každodenní zpěv, kterým děvčata zahajují vyučovací hodiny a často jím spontánně vyplňují volný čas, je totiž jednou ze zvláštností naší školy. Mnohé návštěvníky asi překvapilo, jaké vkusně upravené a moderně vybavené učebny skrývá na první pohled stará školní budova.

Nezbývá než doufat, že si vycházející žáci a žákyně vyberou některý ze studijních oborů, které školy nabízí. Patří mezi ně čtyřleté maturitní obory rodinné školy se zaměřením sociálním nebo ekonomickým pro dívky a ryze ekonomický obor pro chlapce i děvčata – ekonomika a podnikání, rozšířený volitelnými předměty o čtyři další oblasti uplatnění – oděvní, potravinářskou, stavební nebo zemědělskou.

Zdravotně způsobilé dívky, kterým se nepodařilo v základní škole získat dobré

známky, mohou nalézt uplatnění ve tříletém studijním oboru – ošetrovatelka se zaměřením na rodinnou péči, který je ukončen závěrečnou zkouškou. Vždyť naše zdravotnictví a celá společnost tolik potřebují odborně připravené a obětavé ošetrovatelky.

V současné době, kdy zaznamenáváme neustálý pokles vycházejících žáků, je pro další existenci středních škol nezbytné, aby nastoupili noví žáci, a nahradili tak ty, kteří odcházejí. Církevní školy, a zejména ty v malých městech, pociťují tento úbytek snad ještě citelněji.

Existuje celá řada příčin znevýhodňujících církevní školy – značně omezený nebo vůbec žádný přísun státních finančních prostředků na pořízení investic, a především opět se prohlubující nevěřivost a nedůvěra veřejnosti vůči všemu, co nese přívlastek církevní. Vycházejícím žákům, a zejména těm s lepším prospěchem, jsou doporučovány raději jiné školy než církevní a ti, kteří snad o studiu na církevní škole uvažují, jsou spolužáky a někdy i samotnými pedagogy s více či méně skrývaným pohrdáním přehlíženi a s posměchem nazýváni „faráři či jeptiškami“. Vracíme se snad v názorech a smýšlení před rok 1989, nebo dokonce ještě hlouběji

Dotazy ke studiu v Církevní střední škole sv. Anežky České v Odrách nebo ve Střední zdravotnické škole sv. Anežky České v Odrách můžete adresovat ředitelství škol, tř. 1. máje 37, 742 35 Odry, případně je zodpovíme telefonicky na telefonním čísle 0656/93 31 95.

do totalitní minulosti naší země? Ptáme se proč? Vždyť církevní školy vykazují výborné výsledky. Naše první absolventky úspěšně studují na vyšších odborných školách, některé dokonce na školách vysokých.

V úspěšnosti přijatých na vysoké školy se naše škola umístila na čtrnáctém místě ze třiceti hodnocených středních odborných škol severní Moravy. Mnohé absolventky již pracují a jsme přesvědčeni, že pracují dobře, v sociálních ústavech, v nemocnicích, v různých hospodářských a administrativních profesích...

Proto apelují na vás, rodiče vycházejících žáků. Neobávejte se svěřit své děti všestranné péči církevních škol. Vy, žáci a žákyně, kteří budete v tomto školním roce vycházet z devátých tříd, mějte důvěru v církevní školy. Vždyť tyto školy, a samozřejmě také naše škola nesoucí jméno svaté Anežky České, poskytují nebo se alespoň ze všech sil snaží poskytnout vedle kvalitního všeobecného a odborného vzdělání také něco navíc.

Průkazným svěděním je pozitivní hodnocení atmosféry v naší škole samotnými studentkami. Živým svěděním je pak převážná většina našich absolventek, které již školu opustily a s vděčností vzpomínají na léta prožitá právě v naší církevní škole.

Mějme vždy důvěru v Boží pomoc a neobávejme se otevřeně vyznat svoji víru a vyjádřit své přesvědčení. |

Milan Rojovský, ředitel školy

NOVÍ BISKUPOVÉ PRAŽSKÉ ARCIDIECÉZE

V Arcibiskupském paláci v Praze a ve Vatikánu bylo 3. prosince ve 12.00 hodin oficiálně vyhlášeno jmenování nových římskokatolických biskupů pro Českou republiku.

Jmenování jsou P. Jiří Paďour, provinciál řádu Menších bratří kapucínů, a P. Václav Malý, kanovník Metropolitní

kapituly u sv. Víta na Pražském hradě, kteří se stávají světicími biskupy pražské arcidiecéze.

Za účasti pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlk a generálního vikáře biskupa Jaroslava Škarvady jmenování slavnostně vyhlásil apoštolský nuncius v České republice arcibiskup Giovanni Coppa. **ČBK**

P. JIŘÍ PAĎOUR, OFM^{Cap}, provinciál řádu Menších bratří kapucínů

Narodil se 4. dubna 1943 ve Vraclavi (okr. Ústí nad Orlicí).

V r. 1960 maturoval na Jednátileté střední škole v Praze Na Hradě – dnes Keplerovo gymnázium. Protože mu komunistický režim znemožnil další studia – měl zákaz všech vysokých škol v Československu, učil se v letech 1960–1962 mechanikem číslicových strojů. V letech 1962–1964 navštěvoval Divadelní akademii múzických umění DAMU, obor herectví. S Václavem Havlem, který studoval obor dramaturgie, navštěvoval stejný ročník. Získal angažmá v Divadle Na zábradlí, kde působil v letech 1963–1967.

V letech 1967–1968 se zúčastnil studijní stáže v mezinárodním institutu divadelní formy a výzkumu v Nancy. Tam poprvé zaslechl volání k životu zasvěcenému Bohu. V červnu 1968 pracuje jako závozník zdravotnického zásobování a hledá svou další cestu. V letech 1969–1970 je asistentem Divadla Za branou a zároveň vede dětský recitační soubor ve Šrámkově domě v Sobotce a pracuje jako lektor v Lidové škole umění na Žižkově.

Během studií na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích 1970–1975 byl v r. 1974 zajištěn StB při modlitbě u hrobu Jana Palacha na Olšanech. Na kněze byl vysvěcen r. 1975 v Praze. Po vysvěcení je 1975–1977 kaplanem v Mariánských Lázních a dvou okolních farnostech. Poté, co při kázání polemizuje s režimním časopisem

Tvorba, ztrácí v červenci 1977 státní souhlas. 4. října 1978 tajná oblačka – vstup do kapucinského řádu, založeného v r. 1528. V letech 1978–1979 neoficiálním sekretářem kardinála Tomáška. Ze sekretariátu kardinála propuštěn v r. 1979 – po jasném odmítnutí spolupráce s StB.

Poté pracuje jako metař na stanici Můstek pražského metra, 1980–1981 topič v domově důchodců v Dejvicích, 1982–1986 uklízeč na Českém vysokém učení technickém. Věčné sliby skládá tajně 10. prosince 1983. V té

P. VÁCLAV MALÝ kanovník Metropolitní kapituly u sv. Víta na Pražském hradě

Narodil se 21. září 1950 v Praze v rodině učitele, který musel pro své přesvědčení opustit toto povolání a stal se dělníkem. Má tři sestry.

V letech 1966–1969 studoval na SVVŠ v Praze 5; v letech 1969–1976 na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Během teologických studií musel absolvovat vojenskou službu 1971–1973, kterou ukončil v hodnosti vojína.

V červnu 1976 byl v katedrále sv. Víta vysvěcen na kněze. Od srpna 1976 do ledna 1977 působil jako kaplan ve Vlašimi, od května 1977 do ledna 1979 jako kaplan v Plzni. V r. 1977 podepsal Chartu 77 a v r. 1978 se stal zakládajícím členem Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. V lednu 1979 ztratil

době vypadala jeho denní činnost takto: ráno 3.30–8.30 zaměstnaní; přes den starost o vážně nemocné rodiče; večer pastorační služba „v podzemí“, tajné exercicie, výuka katechismu, Písma svatého, dokumentů 2. vatikánského koncilu ve spontánních skupinách po rodinách, duchovní služba komunitám řeholních sester.

V r. 1986 vrácen tzv. státní souhlas – ustanoven kaplanem u sv. Anny v Praze na Žižkově a administrátorem v Dolních Počernicích a Kyjích. 1989–1991 administrátorem v Roztokách u Prahy, Únětčích a Nebušicích.

9. dubna 1991 je poprvé zvolen provinciálem na první poválečné kapitule kapucinského řádu, která se konala v hotelu Barborka v Tichém údolí v Roztokách. Poté přebírá od Ministerstva obrany klášter a zahajuje jeho rekonstrukci. 19. září 1994 je znovu zvolen provinciálem řádu. Pracuje v teologicko-spirituální komisi Konference vyšších řeholních představených (konference pro představené řádů) a v kulturní komisi České biskupské konference. **ČBK**

Na fotografii P. Jiří Paďour děkuje olomouckému arcibiskupovi Mons. Janu Grabnerovi za posvěcení kaple a kláštera sv. Anežky České ve Šternberku u Olomouce 24. listopadu 1996. V tomto okamžiku ještě nevěděl, že se jej Svatý otec rozhodl jmenovat pražským světicím biskupem. Dozvěděl se to na druhý den ráno, když jej k sobě povolal apoštolský nuncius Giovanni Coppa, aby se zeptal, zda tuto službu přijímá.

V době bez státního souhlasu se angažoval v úsilí za spravedlnost. Pokračoval po bytech ve své kněžské činnosti, přednášel, psal články především teologického charakteru a pracoval s malými skupinami věřících i nevěřících.

Od ledna 1990 začal opět veřejně působit jako kněz v duchovní správě – nejprve u sv. Gabriela v Praze 5, od října 1991 v Praze 7-Holešovicích. Je vikářem IV. pražského vikariátu a od r. 1992 prezidentem Arcidiecézní katolické charity. V současné době vede rovněž komisi České biskupské konference, která připravuje návštěvu papeže Jana Pavla II. v České republice v dubnu r. 1997.

28. listopadu 1996 ho kardinál Miloslav Vlk jmenoval sídelním kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta na Pražském hradě. **ČBK**

PUTOVÁNÍ BETLÉMSKÉHO SVĚTLA

„Světlo pokoje z Betléma“ je v prosinci už podesáté přenášeno do studia Rakouského rozhlasu v Linci, odkud se vydá na svou obvyklou pout' po Rakousku a okolních zemích, mj. také do České republiky.

Letos má připomínat i Druhé evropské ekumenické shromáždění v Grazu, které se bude konat v červnu 1997 na téma „Smíření“.

ČBK

BISKUP GAILLOT

Francouzští biskupové nehodlají sami od sebe připravovat pro biskupa Gaillota, který byl odvolán z vedení diecéze v Eveux, další návrhy na uplatnění.

V tomto roce Gaillot dvě nabídky odmítl (duchovní péče na klinice a ve věznicích).

Jak řekl biskup Josef Duval, Gaillot je velice zaměstnán, a to svým vystupováním na různých místech.

„Biskup nemůže být jen zaneprázdněn.

Musí být také v jednotě s ostatními biskupy a s papežem, a to zcela konkrétním způsobem.“

Na nadcházející biskupskou konferenci nebyl biskup Gaillot pozván.

SKS

Otevřená otázka financování církví v Maďarsku

V Maďarsku se stále ještě nepodařilo uzavřít dohodu o novém způsobu financování církví. Při setkání premiéra Gyuly Horna s vedoucími osobnostmi náboženských společenství bylo jasné, že financování církví podle „italského modelu“ nenašlo na obou stranách souhlas.

Návrh, který podporovali zejména „svobodní demokraté“, by měl umožňovat daňovým poplatníkům věnovat jedno procento daně z příjmů na podporu náboženských, sociálních nebo kulturních zařízení.

Náboženská společenství měla již dříve výhrady proti tomuto modelu. Místopředseda biskupské konference Maďarska, biskup Endre Gyulay (Szeged) prohlásil, že tímto způsobem by dostaly jednotlivé církve pouze „nepatrnou částku“. Maďarsko platí nyní 3 miliony dů-

chodců a 3,5 milionu nezaměstnaných, což by tuto částku ještě více snížilo. Problém financování katolické církve by se tímto způsobem nevyřešil.

Také luterský biskup Imre Szezik se po setkání s vedoucím vládním představitelem vyjádřil proti „italskému modelu“. Na očekávaný příspěvek 5 miliard forintů by měly nárok četné právnické osoby, mezi nimi 60 církví. Statisticky by to znamenalo pro každou nejvýše sto tisíc forintů. Z pohledu mnoha evangelických církví, které se

starají o ochranu památek a jejich opravy, jsou takové částky „naprosto bezvýznamné,“ řekl Szezik.

Vláda poukázala na právní překážky takového modelu. Daňové úřady nejsou oprávněny ovlivňovat náboženskou příslušnost daňových poplatníků. To by znamenalo porušení osobních práv.

Biskupská konference je pro to, aby byl navrácený církevní majetek nabídnut nadaci, která zajišťuje budoucí finanční samostatnost církve. ČBK

□ Nový generální vikář litoměřické diecéze

Novým generálním vikářem litoměřické diecéze a zároveň sídelním kanovníkem katedrální kapituly sv. Štěpána byl v neděli 1. prosince instalován Mons. Karel Havelka. Slavnost se konala v 10.00 hodin dopoledne v litoměřické katedrále sv. Štěpána a instalaci provedl litoměřický biskup Mons. Josef Koukl. Generální vikář pomáhá biskupovi v řízení celé diecéze.

Mons. Havelka se narodil 20. května 1953 v Rumburku, kde rovněž navštěvoval gymnázium. V letech 1973–1980 studoval na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích, kde přijal také kněžské svěcení. Uprostřed teologických studií absolvoval též dvouletou základní vojenskou službu ve Vimperku. Poté působil jako kaplan ve Frýdlantě a Mladé Boleslavi a jako administrátor farnosti Krnsko u Mladé Boleslavi.

Od r. 1983 je děkanem městské farnosti v Litoměřicích a vikářem litoměřického

vikariátu. 29. června 1991 byl jmenován čestným kanovníkem Královské kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla v Praze na Vyšehradě.

Litoměřická diecéze byla založena r. 1655, má 437 farností, 130 kněží, 10 stálých jáhnů a 60 pastoračních asistentů. V Litoměřicích je Teologický konvikt, ve kterém se připravují studenti všech osmi českých a moravských biskupství jednoročními studii na vstup do kněžských seminářů. Patrony diecéze jsou sv. prvomučedník Štěpán a v loňském roce svatořečená paní Zdislava ze severočeského hradu Lemberka. ČBK

□ Pohřeb kněze

Na třicet kněží, řada řeholních sester a množství věřících zaplnilo v pátek 29. listopadu 1996 poutní kostel na Hoře Matky Boží v Králíkách. Sešli se, aby se rozloučili s dlouholetým duchovním správcem tohoto poutního místa P. Františkem Kolářem. O promluvu k jeho pohřbu požádal sídelní biskup jednoho z jeho dvou

dosud žijících spolužáků P. Josefa Čiháka. Ten zdůraznil okolnost, že jeho přítel zesnul na slavnost Ježíše Krále, pro jehož království pracoval celý život.

P. František Kolář, který zemřel v 87. roce věku a v 61. roce svého kněžského života, prožil stejně jako mnoho dalších věřících perzekuci ze strany komunistického režimu. Po studiích a vysvěcení v roce 1936 působil jako kaplan, později farář a děkan na několika místech v Královéhradecké diecézi.

V padesátých letech vydával Kristu svědectví sedmiletým pobytem ve vězení. Po propuštění pracoval jako pomocný dělník v textilní továrně. Od roku 1966 spravoval výše uvedené poutní místo, kde byl předtím zřízen pracovní tábor pro řeholníky z násilně likvidovaných klášterů.

Na Hoře Matky Boží také P. Kolář sloužil sestrám Neposkvrněného Početí Panny Marie. I po odchodu na odpočinek zde vypomáhal.

-hrk-

Posvěcení stacionáře pro neslyšící

Požehnání stacionáře pro neslyšící a nedoslýchavé pro Prahu a celou Českou republiku pražským arcibiskupem kardinálem Miloslavem Vlkem se konalo ve středu 4. prosince 1996 v 15.00 hodin Na Neklaně 15 v Praze 5.

Dlouhá léta celé generace pražských, ale i mimopražských neslyšících a nedoslýchavých snily o získání Domu pro neslyšící a nedoslýchavé občany. Ve všech hlavních evropských zemích jsou domy pro neslyšící samozřejmostí. Slavnostním způsobem byl v Praze 5 požehnan Stacionář Na Neklaně, jehož provozovatelem je Svaz neslyšících a nedoslýchavých v České republice.

Služby ve stacionáři jsou poskytovány nejen sluchově, ale i ostatním zdravotně postiženým. Patří mezi ně služby tlumočnické, otevřeno bylo poradenské a rehabilitační centrum a svoje útočiště tu našly i jednotlivé kluby: pantomima, fit centrum, videopůjčovna, čítárna aj. Sluchově postižení zde mohou využít i právní a logopedické poradny. Jsou tu rovněž služby pedikérské, středisko osobní

hygieny a v brzké době i jídelna. Je zřízen i klub dětí, aby maminky, ale i tatínkové, babičky a dědečkové mohli v klidu vyřídit své osobní záležitosti. Konají se zde přednášky, besedy a další akce. Prostě vše proto, aby se neslyšící a nedoslýchaví necítili osamocení, aby našli nejen přátelsky podanou ruku, ale i pomoc v jejich nesnážích.

ČBK

Mořické centrum mládeže

Farnost sv. Mořice v Olomouci založila „Mořické centrum mládeže“ jako centrum pro volný čas neorganizovaných dětí a mládeže.

Projekt „Komunitní práce s ohroženou mládeží“ je uváděn do života již pět měsíců. V příštím roce se plánuje zahájení dalších čtyř projektů: stavba centra mládeže na sídlišti Olomouc-Nové Sady (klasickou hliněnou technologií), vybudování mimo-městského střediska pro ozdravné pobyty mládeže (farma), zahájení spolupráce s většími organizacemi, tzv. Mentoring (práce jednotlivce s jednotlivcem) a Tutoring (práce jednotlivce se skupinou) a zřízení školicího centra pro zájemce o tuto práci – s celorepublikovou působností. Díky dobré spolupráci s městem se podařilo pro centrum zajistit potřebné prostory.

Mořické centrum je také zapojeno do celoevropských struktur. Koordinátor centra se bude podílet na celoevropském pracovním setkání mladých lidí, pracujících s okrajovou mládeží, které se koná ve dnech 9. až 18. prosince 1996 v Bonnu. (Z České republiky jsou na toto setkání delegovány pouze dvě osoby – z Olomouce a z Tábora).

Matka Tereza odmítala lékařské zákroky

Matka Tereza byla pro vážné srdeční potíže opětovně hospitalizována a měla být vyšetřena koronárním angiogramem. Do Kalkaty přijela americká lékařka Patricia Aubnel, která ji operovala v r. 1993. Ošetřující lékař Deepak Prahraj sdělil, že sestra bude co nejdříve přemístěna do Birla Heart Research Institut, který disponuje potřebnou aparaturou pro koronární diagnózy.

Matka Tereza však požádala: Nechte mě zemřít jako ty chudáky, kterým sloužím. Lékaři jí připomněli, že zákrok před třemi lety jí umožnil věnovat se dále svým ubohým v „Domě umírajících“.

Nakonec se Matka Tereza podvolila podstoupit náročnou diagnostickou metodu, riskantní především pro starší pacienty, která má ukázat vhodnost či nezbytnost chirurgického zákroku.

Přání Matky Terezy silně zapůsobilo na obyvatele Spojených států, kde před krátkým časem zemřela velmi vážená osobnost katolického světa, kardinál Bernardin, který trpěl rakovinou pankreatu, proti které přestal bojovat. Oba tyto případy podnítily diskuzi na téma

eutanazie. Průzkumy ukázaly, že více než polovina Američanů požaduje, aby mohli rozhodovat o svém vlastním osudu a vybrat si „kvalitu smrti“ místo kvality života.

Corriere della sera

Mezinárodní setkání žen

Papežská Rada pro laiky pořádala v Římě ve dnech 6. – 8. prosince mezinárodní setkání žen na téma „Obnovené úsilí všech pro blaho žen celého světa“ (Jan Pavel II.).

Na této konferenci se sešlo asi sto žen a osobností z různých katolických hnutí a asociací, z oblastí kulturně a regionálně co možná nejodlišnějších, aby se pokusily podnítit a prohloubit praktickou aplikaci papežského učení o ženě. Také české ženy zde byly zastoupeny jednou členkou Unie katolických žen.

Četné proslovy i dokumenty papeže – zejména *Mulieris dignitatem* a *Dopis ženám* – jsou svědectvím toho, že Jan Pavel II. věnuje zvláštní pozornost ženě ve smyslu jejího duchovního povolání a poslání. Světová konference žen, která se konala v září loňského roku v Pekingu, mimořádně vyzdvihla aktuálnost tohoto učení a jeho význam pro budoucnost světa.

BEATIFIKAČNÍ PROCES VOJTĚCHY HASMANDOVÉ

Beatifikační proces služebnice Boží Matky Vojtěchy Hasmandové z Kongregace milosrdných sester Karla Boromejského byl zahájen v pátek 29. listopadu na brněnském biskupství. Zahájení procesu povolila Kongregace pro svatořečení 28. února 1996.

Od té doby pokročily přípravné práce tak daleko, že mohl být jmenován beatifikační tribunál v tomto složení: biskupský delegát jako předseda P. ThLic. Josef Pacal, promotor spravedlnosti P. Vnislav Fruvirt, notář zapisovatel Jiří Plhoň a pomocný notář a doručovatel Ludvíka Koukalová.

Při prvním zasedání tohoto tribunálu za účasti brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho jmenovaní převzali své funkce a spolu s brněnským biskupem a postulátorem Mons. Karlem Simandlem, generálním sekretářem České biskupské konference, složili přeepsané přísahy. Na druhém zasedání se již započne s výslechy svědků, mezi nimiž jsou biskupové, řeholníci a řeholnice, příbuzní služebnice Boží Vojtěchy Hasmandové, spoluvězenkyně, spolužačky a další známé.

4. neděle adventní 22. 12.

Lk 1,26–38

Co řekl tobě Bůh do tvého života? Co z Božího slova jsi skutečně přijal za vlastní? Musíš to přeci vědět, chceš-li mu jako Maria říci: „Ať se mi stane podle tvého slova“. A říci bys to měl, a to dost konkrétně. (Možná že bude dobré využít zbytku týdne k hledání poctivé odpovědi na tuto otázku.)

Pondělí 23. 12.

Mal 3,1–4

Kdyby Pán a posel smlouvy přišel jen jako vítězící Pán, nebylo by z nás nic. Ale On vsunul mezi svůj příchod a své vítězství „maličkost“ – svou smrt za nás. A proto nás jeho oheň nezničí, ale obdaruje. Proto mohu volat „Pane, přijď!“ a není to pro mne nebezpečné.

Úterý 24. 12.

2 Sam 7,1–16

Podivuhodná Boží stavba – církev. Opět viditelné naplnění Božích slibů. Je to až neuvěřitelné, že někdy s Boží věmostí nepočítám. A přeci – kdo je věmější než Bůh?

Středa 25. 12.

Jan 1,1–9

Neslavíme „věčný motiv dětství“, neslavíme opakované narození. S úžasem se díváme na to, jak jedinečný život vstoupil do lidstva. Tento Boží život, darovaný v Ježíši, zůstává mezi námi lidmi. Je světlem a já mohu teď vidět, jak jsou i temné stránky mého života tímto světlem osvěcovány.

Čtvrtek 26. 12. – sv. Štěpán

Sk 6,8–10

Na jedné straně milost a síla, a na druhé straně silný lidský odpor. Oboje mohu (měl bych) ve svém životě poznat. Není-li žádný odpor, je přítomna milost a síla?

Pátek 27. 12.

Žalm 97,7–12

Při pohledu na Boží velikost vynikne nicotnost model, bůžků, všeho toho, čemu se lidé klanějí, čemu slouží. A strach potom mizí.

Sobota 28. 12. – Mladátek

1 Jan 1,5–7

Světlo a tma – nelze si to splést. Ale světlo tmu zahání, tma ve světle mizí. Kam mám takto ve svém životě Boha vpustit, kde zůstal ještě temný kout?

Neděle 22. prosince 4. neděle adventní	- 1. ét.: 2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16 Ž: 89 (88),2-3.4-5.27+29 2. ét.: Žm 16.25-27 Ev.: Lk 1,26-38	odp.: 2a
Pondělí 23. prosince férie	- 1. ét.: Mal 3,1-4.4.5-6 Ž: 24.4bc-5ab.8-9.10+14 Ev.: Lk 1,57-66	odp.: Lk 21,28
Úterý 24. prosince férie (v noci)	- 1. ét.: Iz 9,1-3.5-6 Ž: 96 (95),1-2a.2b-3.11-12.13 2. ét.: Tit 2,11-14 Ev.: Lk 2,1-14	odp.: Lk 2,11
Úterý 24. prosince férie (ráno)	- 1. ét.: 2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16 Ž: 88,2-3.4-5.27+29 Ev.: Lk 1,67-79	odp.: slov. 2a
Středa 25. prosince slavnost Narození Páně	- 1. ét.: Iz 52,7-10 Ž: 98 (97),1.2-3ab.3cd-4.5-6 2. ét.: Žm 1,1-6 Ev.: Jan 1,1-18	odp.: 3c
Čtvrtek 26. prosince svátek sv. Štěpána	- 1. ét.: Sk 6,8-10.7.54-60 Ž: 31 (30),3cd-4.6+8ab.16bc-17 Ev.: Mt 10,17-22	odp.: 6a
Pátek 27. prosince svátek sv. Jana	- 1. ét.: 1 Jan 1,1-4 Ž: 97 (96),1-2.5-6.11-12 Ev.: Jan 20,2-8	odp.: 12a
Sobota 28. prosince svátek Mladátek	- 1. ét.: 1 Jan 1,5-2.2 Ž: 124 (123),2-3.4-5.7b-8 Ev.: Mt 2,13-18	odp.: 7a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	22.12.	23.12.	24.12.	25.12.	26.12.	27.12.	28.12.
Antifona	122	122	122	154	1617	1621	1624
Žalm	786	786	786	783	783	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	122	122	122	154	1617	1621	1625
Antifony	116	124	150	160	1618	1621	1625
Žalmy	1137	1152	1167	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	116	146	150	161	1618	1622	1625
Antifona k Zach. kantiku	117	146	150	161	1619	1622	1626
Prosby	117	147	150	161	1619	1622	1626
Záv. modlitba	117	147	151	162	1619	1623	1626
Modlitba během dne:							
Hymnus	123	123	123	155	155	155	155
Antifony	124	124	124	156	156	156	156
Žalmy	1142	1157	1172	162	1204	1219	1234
Krátké čtení	118	147	151	164	1619	1623	1627
Záv. modlitba	117	147	151	164	1619	1623	1626
Nešpory: SO							
Hymnus	121	121	121	157	153	153	153
Antifony	114	119	124	157	165	165	169
Žalmy	1133	1146	1161	157	165	165	1649
Kr. čtení a zpěv	115	119	148	159	167	176	169
Ant. ke kant. P. M.	142	145	149	159	168	176	170
Prosby	115	119	149	159	168	176	170
Záv. modlitba	117	117	147	160	168	177	173
Kompletář	1238	1242	1247	1238	1242	1238	1242

Svatá Rodina 29. 12. – Lk 22,35

Simeon uviděl, našel Ježíše a už nic nechce, víc na světě získat nemůže. Našli jsme? A co tedy chceme? Je to, oč usilujeme, opravdu víc než Ježíš?

Pondělí 30. 12. – 1 Jan 2,17

Je toho tolik na práci. A život je tak krátký. My jsme ale schopni poznat, co chce Bůh, když se zastavíme. Budeme-li dělat, co chce Bůh, je na to čas navěky.

Úterý 31. 12. – 1 Jan 2,18–21

Mnozí budou sčítat a odčítat, porovnávat – bilancovat. Ale proti tomu, co s námi a pro nás udělal Bůh, je to, co jsme udělali my, dost nezajímavé. Udělal z nás Boží děti. Dal světlo, které nejen tma nepohltí, ale ve kterém je život, který je silnější než smrt. Úžas nad tímto darem by měl přesáhnout naše bilancování.

Středa 1. 1. – Lk 2,16–21

Pastýři pospíchali k Betlému a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. I my jsme zakusili o letošních Vánocích spěch a shon. Jak se však často lišil od spěchu pastýřů, kteří pospíchali a našli... Naše pospíchání nám přináší spíše neklid a prázdnotu. Není setkáním s Bohem, s člověkem. Hmotné věci nedokáží naplnit duši člověka a jeho touhu po věčnosti.

Čtvrtek 2. 1. – Jan 1,19–28

Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte! Tato slova vyřkl Jan Křtitel na adresu farižeů a v jistém smyslu všem lidem, protože je hlasem volajícím: „Vyrovnajte cesty Pánu!“ A to také znamená: „Poznejte Pána!“ Jak my známe Pána Ježíše?

Pátek 3. 1. – Jan 1,29–34

Ježíš je Synem Božím. Bůh sám na sebe vzal lidskou přirozenost a stal se jedním z nás. Byl nám ve všem podobný – kromě hříchu. Jak se nám Bůh přiblížil! Kolik bolestného zahanbení nám přináší poznání toho, jak my jsme nepodobní Ježíši, kterého máme následovat jako ti, kteří přijali křest v jeho jménu.

Sobota 4. 1. – Jan 1,35–42

„Nalezli jsme Mesiáše!“ Tak hovoří Janovi učedníci. Jan svůj úkol splnil. I my máme úkol zvěstovat Ježíše. Kéž by ti, kteří jsou našimi „učedníky“, jednou vyslovili podobnou větu. Kdo patří mezi naše „učedníky“? Na prvním místě jsou to naše děti.

Neděle 29. prosince svátek Sv. Rodiny	- 1. št.: Sir 3,3-7.14-17a Ž: 128 (127)1-2.3.4-5 2. št.: Kol 3,12-21 Ev.: Lk 2,22-40	odp.: 1
Pondělí 30. prosince 6. den oktávu Nar. Páně	- 1. št.: 1 Jan 2,12-17 Ž: 95,7-8a.8b-9.10 Ev.: Lk 2,36-40	odp.: 11a
Úterý 31. prosince připomínka sv. Silvestra	- 1. št.: 1 Jan 2,18-21 Ž: 95,1-2.11-12.13 Ev.: Jan 1,1-18	odp.: 11a
Středa 1. ledna slavnost Matky Boží P. M. arie	- 1. št.: Nm 6,22-27 Ž: 67 (66)2-3.5.6+8 2. št.: Gal 4,4-7 Ev.: Lk 2,16-21	odp.: 2a
Čtvrtek 2. ledna památka sv. Bazila	- 1. št.: 1 Jan 2,22-28 Ž: 97,1.2-3ab.3cd-4 Ev.: Jan 1,19-28	odp.: 3cd
Pátek 3. ledna ferie	- 1. št.: 1 Jan 2,29-3.6 Ž: 97,1.3cd-4.5-6 Ev.: Jan 1,29-34	odp.: 3cd
Sobota 4. ledna ferie	- 1. št.: 1 Jan 3,7-10 Ž: 97,1.7-8.9 Ev.: Jan 1,35-42	odp.: 3cd

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	29.12.	30.12.	31.12.	1. 1.	2. 1.	3. 1.	4. 1.
Antifona	170	154	154	193	1734	154	154
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	171	154	154	193	1734	154	154
Antifony	171	184	188	195	874	890	906
Žalmy	813	813	813	813	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	172	185	188	195	1735	208	211
Antifona k Zach. kantiku	172	185	189	195	1275	208	212
Prosby	172	185	189	195	1724	209	212
Záv. modlitba	173	185	190	196	1275	209	212
Modlitba během dne:							
Hymnus	155	155	155	155	155	155	155
Antifony	156	156	156	156	156	156	156
Žalmy	818	833	849	1265	879	895	911
Krátké čtení	173	186	190	196	206	209	213
Záv. modlitba	173	185	190	196	206	209	212
Nešpory: SO							
Hymnus	153	153	153	191	197	1736	153
Antifony	169	174	165	192	198	884	900
Žalmy	1649	1661	165	1649	1661	884	901
Kr. čtení a zpěv	169	175	187	192	199	1737	210
Ant. ke kant. P. M.	170	175	187	192	199	1276	211
Prosby	170	175	187	193	199	1731	211
Záv. modlitba	173	173	185	196	196	1275	209
Kompletář	1238	1242	1238	1238	1242	1257	1260

